

Az árnyak útján

A tökéletes gyilkosnak nincsenek barátai – csak célpontjai

BRENT WEEKS

BRENT WEEKS

Az árnyak útján

BRENT WEEKS

Az árnyak útján

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2010

Írta: Brent Weeks
A mű eredeti címe: The Night Angel Trilogy 1.
The Way of Shadows

Fordította: Gazdag Tímea
Szerkesztette: Laczkó Denise

A művet eredetileg kiadta:
Hachette Book Group, USA

Copyright © 2008 by Brent Weeks

ISBN 978 963 245 375 0

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2010-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Gerencsér Gábor, Balogh József
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

 1

Azoth a sikátorban kuporgott, a hideg sár felbugyogott mez-
telen lábujjai között. Bámulta a fal alatt húzódó keskeny
rést, és próbálta összeszedni a bátorságát. A napkelte még órákig
váratott magára, a fogadó pedig üres volt. A város legtöbb kocsmá-
jának döngölt földpadlója volt, de a Telepnek ez a része mocsárra
épült, és még a részegesek sem akartak bokáig sárban állva inni,
így a fogadót cölöpökkel emelték néhány hüvelyknyivel a talaj fölé.
A padló erős bambuszdeszkákból készült.

Néha a pénzermék lepotyogtak a bambuszpadló résein, és az épü-
let alatti hely túl szűk volt, hogy az emberek utánuk kússzanak.
A tolvajcéh nagyobb fiúi túl nagy méretűek voltak már, a kicsik
pedig féltek bepréselni magukat a fojtogató sötétségbe, amelyben
pókok, csótányok, patkányok jártak, és néha a fogadós félvad, ko-
misz kandúrja. A legrosszabb az volt, hogy valahányszor egy vendég
elsétált az ember feje fölött, a bambusz a hátának nyomódott, és
kilapította. Ez volt Azoth kedvenc helye jó egy éve, de már ő sem
volt olyan kicsi, mint azelőtt. Legutóbb is beszorult, és órákig ott
rettegett, amíg el nem eredt az eső, és nem lágylt fel annyira a talaj,
hogy kiáshatta magát.

Most sár volt, odabent nem voltak vendégek, és Azoth látta elmenni a kandúrt is. Jó lesz. Emellett pedig Patkány másnap gyűjtötte be a sápot, és Azothnak nem volt négy garasa. Egy garasa sem volt, szóval sok választása nem akadt. Patkány nem volt valami megértő, és nem volt tisztában a saját erejével. A kicsik néha behaltak a verésbe.

Azoth a sárdombokat félretolva hasra feküdt. A nedves föld azonnal eláztatta a vékony, mocskos inget, amit viselt. Gyorsan kellett dolgoznia. Sovány volt, így nem volt sok esélye a felépülésre, ha megfázott volna.

Gyorsan kúszva kereste az árulkodó, fémes csillanásokat a sötétben. Néhány lámpa még égett a kocsmában, a fény átszűrődött a padló résein, furcsa négyzetekben megvilágítva a sarat és az álló vizet. Nehéz mocsári köd szállt fel és ereszkedett le újra meg újra a fénynyalábokban. Pókháló tapadt Azoth arcára, majd elszakadt. Csiklandást érzett a tarkóján.

Dermedten megállt. Nem, csak a képzelete játszott vele. Lassan kifújta a levegőt. Valami megcsillant a földön, és ő fölmarkolta az első garast. A félbetört fenyőgerendához kúszott, amely alá a múltkor beszorult. Félrekotorta a sarat, hogy a víz belefolyjon a mélyedésbe. A rés még mindig olyan szűk volt, hogy a fejét csak oldalra fordítva tudta bedugni a gerenda alá. Visszatartott lélegzettel az iszapos vízbe merítette az arcát, és mászni kezdett. A feje és az arca átfért, de aztán egy ág csonkja a szövetet eltépve beleakadt az ingébe, és belefúródott a hátába. Majdnem felkiáltott. Azonnal megörült, hogy nem tette. A deszkák közötti nagy résen át Azoth a pult mellett egy férfit látott, aki a hajnali óra ellenére még mindig ivott.

A Telepen gyorsan kell felmérned az embereket. Még ha olyan gyorsan jár is a kezed, mint Azothé, ha mindennap lopsz, végül

rajtakapnak, és minden kereskedő elveri a tolvajokat. Ha azt akarják, hogy maradjon árujuk, muszáj nekik. A trükk az volt, hogy tolvajként olyan kereskedőt válassz, aki csak annyira láthatja el a bajod, hogy legközelebb ne próbálkozz a bódéjával; volt néhány olyan kereskedő, aki tett róla, hogy ne is legyen következő alkalom.

Azoth azt gondolta, van valami szomorú és magányos a pultnál ülő hórihorgas alakban. Talán harmincéves lehetett, bozontos, szőke szakállat hordott, és hatalmas kard lógott a derekán.

– Hogy hagyhattál el? – suttopta a férfi olyan halkán, hogy Azoth alig értette a szavait. Egy flaskát tartott a bal kezében, és valamit dajkált a jobbában, de Azoth nem látta, mi az. – Azok után a hosszú évek után, amíg szolgáltalak, most miért? Őmiatta?

Azoth szúrást érzett a vádliján. Nem foglalkozott vele. Ismét csak képzelődött. A háta mögé nyúlt, hogy kiszabadítsa az ingét. Meg kell találnia az érméket, aztán eltűnni innen.

Valami nehéz zuhant a padlóra Azoth feje fölött, és a vízbe nyomta az arcát, kipuréslva a fiú tüdejéből a levegőt. Felhörrent, és kis híján belélegezte a vizet.

– Durzo Blint, te mindig meg tudsz lepni – szólalt meg a súly Azoth fölött. Semmit nem látott a férfiből a deszkákon keresztül, csak egy kivont tört. A gerendáról ugorhatott le. – Szép blöff volt, de látnod kellett volna Vondát, amikor rájött, hogy nem fogod megmenteni. Hogy meg sem próbálsz. Úgy sikított, hogy majd kiugrott a szemem.

A hórihorgas férfi elfordult a pulttól. A hangja lassan, megtörten hangzott:

– Hat embert öltem meg ma éjjel. Biztosan azt akarsz, hogy hét legyen?

Azoth lassan kezdte megérteni, miről beszélnek. A hórihorgas fickó Durzo Blint volt, Veszejtő. A Veszejtők olyanok voltak, mint az orgyilkosok – legalábbis annyiban, ahogy a tigris hasonlít a kölyökmacskához. A mestersége üzői között Durzo Blint vitathatatlanul a legjobb volt. Vagy, ahogy Azoth céhének feje mondta, erről kevés vita akadt, és az se tartott sokáig.

És én még azt gondoltam, hogy Durzo Blint kedvesnek tűnik?

Azoth lábikráját megint megcsípte valami. Ezúttal nem a képzelete játszott vele. Valami felfelé mászott a nadrágjában. Nagynak érződött, de nem akkorának, mint egy csótány. Azothnak a félelme segített azonosítani a súlyt: egy fehér farkaspók. A mérge lassan terjedő körben cseppfolyósította a húst. Még ha a gyógyító segített is, egy felnőtt sem számíthatott másra, mint hogy a legjobb esetben is elveszíti az egyik végtagját. Egy tolvaj nem lett volna ilyen szerencsés.

– Blint, amennyit ittál, szerencséd van, ha nem vágod le a saját fejedet. Csak mióta figyellek, megittál...

– Nyolc flaskával. Előtte meg négyet.

Azoth nem moccant. Ha összerántotta volna a lábait, hogy megölje a pókot, a víz felcsapott volna, s őt észreveszik. Még ha Durzo Blint kedvesnek tűnt is, a kardja szörnyen nagy volt, és Azoth okosabb volt annál, hogy megbízzon egy felnőttben.

– Blöffölsz – mondta a férfi, de Azoth hallotta a hangjában a félelmet.

– Nem blöffölök – felelte Durzo Blint. – Miért nem hívod be a barátaidat?

A pók felfelé mászott Azoth combjának belső oldalán. Reszketve felhúzta hátul az ingét, és elhúzta a testétől a nadrágja derekát, remélve, hogy a pók majd a nyílás felé mászik.

Felette az orgyilkos két ujját a szájába dugva füttyentett. Azoth nem látta megmozdulni Durzót, de a fütty hörgésbe fulladt, és az orgyilkos teste a padlóra zuhant. Kiáltozás hallatszott, miközben a fogadó bejárati és hátsó ajtaját feltépték. A padlódeszkák rugóztak. Azoth arra összpontosítva, hogy ne riassa meg a pókot, nem mozdult, még akkor sem, amikor egy újabb lezuhanó test a víz alá nyomta az arcát egy rövid időre.

A pók végigsétált Azoth fenekén, majd felmászott a hüvelykujjára. A fiú lassan a szeme elé emelte a kezét, hogy láthassa. A féltelme beigazolódott. Egy fehér farkaspók volt, olyan hosszú lábakkal, mint Azoth ujjai. Görcsös mozdulattal lerázta a pókot a kezéről, és megdörzsölte az ujjait, hogy meggyőződjön róla, nem marta-e meg.

Letörte a szilánkos ágcsontot, ami az ingét tartotta fogva. A hangot felerősítette az odafent hirtelen támadt csend. Azoth nem látott senkit a deszkák résein át. Néhány méternyire tőle a résen át valami csöpögött, tócsát képezve a deszkák alatt. Túl sötét volt, hogy lássa, mi az, de nem esett nehezeze elképzelni.

A csend kísérteties volt. Ha a férfiak bármelyike járkált volna a padlón, a nyöszörgő deszkák és a ruganyos bambusz elárulták volna. Az egész verekedés talán húsz másodpercig ha tartott, és Azoth biztosra vette, hogy senki nem hagyta el a kocsmát. Mind megölték volna egymást?

Kirázta a hideg, és nem csupán a hideg víz miatt. A halál nem volt idegen a Telepen, de Azoth sosem látott még ennyi embert ilyen gyorsan és ilyen könnyedén meghalni.

Még a pókra fokozottan ügyelve is sikerült összegyűjtenie hat garast a következő néhány percben. Ha bátrabb lett volna, kifosztotta volna a hullákat a kocsmában, de Azoth nem hitte, hogy Durzo

Blint meghalt. Talán Blint démon volt, ahogy a többiek mondták. Talán odakint állt, és várta, hogy megölhesse Azothot, amiért leskelődött utána.

Azoth rettegéstől összeszorult mellkassal megfordult, és a lyuk felé kúszott. Hat garas jó zsákmány volt. A sáp csak négyet tesz ki, így holnap tud kenyeret is venni, amit majd megosztanak Jarllal és Babával. Egyméternyire járt már a nyílástól, amikor az orra előtt valami fényes villant fel. Olyan közel volt, hogy beletelt egy kis időbe, mire ki tudta venni, mi az valójában. Durzo Blint hatalmas kardja volt, amely a deszkákon keresztüldöfve a sárba fúródott, és elállta Azoth útját.

A padló túloldalán, épp Azoth fölött Durzo Blint azt suttogetta:

– Soha egy szót sem erről. Megértetted? Tettem már rosszabbat is a gyerekgyilkosságnál.

A kard eltűnt, és Azoth kikecmergett az éjszakába. Mérföldeken át rohant megállás nélkül.

2

Négy garas! Négy! Ez nem négy! – Patkány pörsenései fehérren világítottak dühtől vöröslő arcában. Foszlott ingénél fogva felemelte a földről Jarlt. Azoth behúzta a nyakát. Oda sem bírt nézni.

– Ez a négy! – üvöltötte Patkány nyálcseppek kíséretében. Amikor a tenyere negyedszer csattant Jarl arcán, Azoth rájött, hogy csak műsor az egész. Nem a verés – Patkány tényleg ütötte Jarlt –, de nyitott tenyérrel csinálta, mert úgy hangosabb volt. Patkány nem is figyelt Jarlra. A céh többi tagját nézte, kiélvezve a félelmüket.

– Ki a következő? – kérdezte a földre lökve Jarlt. Azoth gyorsan előrelépett, hogy Patkány ne rúghasson bele a barátjába. Patkány tizenhat éves volt, majdnem akkora, mint egy felnőtt férfi, és kövér volt, ami egyedülálló volt a szolgasorban születettek között.

Azoth feléje nyújtotta a négy garast.

– Nyolcat, okádék – vette el Patkány a négy érmét Azoth kezéből.

– Nyolcat?

– Baba helyett is fizetned kell.

Azoth segítséget várva körülnézett. A nagyok közül páran fészkelődve összenéztek, de senki nem szólt egy szót sem.

– Ő még túl fiatal. A kicsik nem fizetnek sápot nyolcéves korukig.

A figyelem Babára terelődött, aki a koszos sikátorban ült. Észrevette, hogy figyelik, és összegörnyedt, magába fordult. Aprócska volt, hatalmas szemekkel, de a mocsok alatt a vonásai olyan finomak és tökéletesek voltak, mint a névadójáé.

– Azt mondom, nyolcéves, amíg ő nem mond mást – bámult rosszindulatúan Patkány. – Mondd, Baba, mondd, vagy elverem a fiúdat. – A lány nagy szemei még nagyobbra nyíltak, és Patkány felröhögött. Azoth nem ellenkezett, nem mondta, hogy Baba néma. Patkány tudta. Mindenki tudta. De Patkány volt az Ököl. Csak Ja'lalielnek tartozott megfelelni, és Ja'laliel most nem volt ott.

Patkány közelebb húzta Azothot, és lehalkította a hangját.

– Miért nem állsz be a csinos fiúim közé, Azo? Többé nem kéne sápot fizetned.

Azoth próbált megszólalni, de annyira elszorult a torka, hogy csak vinnyogni tudott. Patkány újra felröhögött, és mindenki csatlakozott hozzá; ki azért, mert élvezte Azoth megszegyenülését, mások pedig csak remélték, hogy ettől Patkánynak jobb kedve lesz, mire ők sorra kerülnek. Sötét gyűlölet söpört át Azothon. Gyűlölte Patkányt, gyűlölte a céhet, gyűlölte saját magát.

Megköszörülte a torkát, és ismét megpróbálta. Patkány elkapta a pillantását, és gúnyosan vigyorgott. Nagy volt, de nem hülye. Tudta, meddig mehet el. Tudta, hogy a fiú megtörik, félni fog, ahogy mindenki más.

Azoth arcul köpte Patkányt.

– Szard össze magad, Dagadt Patkány!

A beálló döbbszent csend örökkévalóságnak tűnt. Egy szempillantásnyi aranyló dicsőség. Azoth mintha hallotta volna, ahogy a társai

álla leesik. A józan ész épp kezdett visszatérni, amikor Patkány ökle fülön találta. Fekete foltok takarták el a világot Azoth elől, miközben a földre zuhant. Patkányra pislogott, akinek fekete haja glóriaként ragyogott a déli napkorong előtt. Tudta, hogy most meghal.

– Patkány! Patkány, szükségem van rád.

Azoth átfordult, és Ja'lalielt látta kilépni a céh házából. Sápadt bőrén izzadság gyöngyözött, bár nem volt meleg. Egészségtelenül köhögött.

– Patkány! Azt mondtam, most!

Patkány megtörölte az arcát. Látni, ahogy a dühe hirtelen elpárolog, majdnem olyan ijesztő volt, mint ahogy dühbe gurult. Az arca kisimult, és Azothra mosolygott. Csak mosolygott.

– Hejhó, Jay-o! – szólt Azoth.

– Hejhó, Azo – felelte Jarl, és csatlakozott Azothhoz és Babához.

– Tudod, hogy nagyjából annyi eszed van, mint egy zsák lószőrnek? A hátralévő életében Dagadt Patkánynak fogják szólítani.

– Azt akarta, hogy legyek a nője – felelte Azoth.

A falnak támaszkodva álltak pár háztömbnyire a céh házától, és az áporodott veknin osztoztak, amit Azoth vett. A sülő kenyér illata, bár kevésbé volt erős így délután, elfedte a szennyvíz, a folyó partján rothadó szemét, a vizelet meg a cserzőműhelyek savas bűzét.

A ceurai építészek bambuszból és rizspapírból húztak falakat, a cenariai építészet ehhez képest durvább volt, nehezebb, és nélkülözte a ceurai stílus szándékolt egyszerűségét. Az alitaerai épületeket gránitból és fenyőfából építették, de a ceurai stílus kevésbé volt monumentális, a házakat szándékosan nem készítették olyan tartósra, mint az alitaerai építményeket. Az osseini építészek levegős

tornyokkal, szárnyaló boltívekkel díszítettek, míg a cenariai épületek legfeljebb egy emeletnyi magasak voltak, de azok is csak a keleti part néhány nemesi háza esetén. A cenariai épületek zömökek, nyirkosak, olcsók és alacsonyak voltak, főleg a Telepen. Kétszeres áru anyagot még akkor sem használtak fel, ha négyszer annyi ideig tartott is ki, mint az olcsóbb. A cenariaiak nem gondolkodtak hosszú távon, mert nem is éltek hosszú ideig. A házaik gyakran bambusz- és rizspapírból épültek, olyan növényekből, amelyek a közelben nőttek, meg a nem túl messziről hozott fenyőből és gránitból, de nem létezett kimondottan cenariai stílus. Túl sokszor foglalták már el a vidéket idegen hadseregek az évszázadok során ahhoz, hogy Cenaria a túlélésen kívül bármire is büszke lehessen. A Telepen még büszkeség sem létezett.

Azoth szórakozottan háromfelé tépte a kenyeret, aztán összevonta a szemöldökét. Két, közel azonos méretű darabot tépett, és egy harmadik kisebbet. Az egyik nagyobb darabot a térdére tette, és a másik nagyobbbat átadta Babának, aki mindig árnyékként követte. Már épp Jarl felé nyújtotta volna a kisebb kenyeret, amikor látta, hogy Baba homloka rosszalló ráncba szalad.

Azoth felsóhajtott, és magának tartotta meg a kisebb falatot. Jarl még csak észre sem vette.

– Inkább lennék a nője, mint hulla – szolt.

– Nem fogom úgy végezni, mint Bim.

– Azo, ha Ja'laliel megváltja magát, Patkány lesz a céh feje. Tizenegy éves vagy. Öt év kell még, hogy te is megtehesd. Sosem jutsz el odáig. Bim szerencsésnek fog tűnni hozzád képest, ha Patkányon múlik.

– Akkor mit csináljak, Jarl? – Normális esetben a napnak ez a része volt Azoth kedvenc ideje. Azzal a két emberrel lehetett, akiktől nem

kellett félnie, és elhallgattatta az éhség kitartó hangját is a gyomrában. Most már fűrészpör ízű volt a kenyér. A piac felé bámult, észre sem vette, hogy a halaskofa ütlegeli a férjét.

Jarl elmosolyodott, fogai ragyogtak fekete ladeshi arcában.

– Ha elmondok egy titkot, nem árulod el senkinek?

Azoth körülnézett, és közelebb hajolt. A mellette hallatszó hangos kenyéropogás és csámcsogás megállította.

– Hát *én* nem. De Baba felől nem vagyok biztos.

Mindketten a kenyércsücskőn rágódó lány felé fordultak. Az arcára ragadt morzsák és a dühödtt homlokráncolás láttán röhögni kezdtek.

Azoth összekócolta a kislány szőke haját, és amikor az nem hagyott fel a rosszállással, magához ölelte. Baba küzdött ellene, de amikor a fiú elengedte, nem húzódott el. Várakozón nézett Jarlra.

Jarl felemelte az ingét, és letekerte a testéről az övként hordott rongyot.

– Én nem végzem úgy, mint mások, Azo. Nem hagyom, hogy az élet csak úgy elmenjen mellettem. Ki fogok szállni. – Kinyitotta az övet. A hajtásai között egy tucat garas, négy ezüstérme, és hihetetlen módon két arany csillogott.

– Négy év. Négy éve gyűjtögetem – mondta Jarl, és még két garast pottyantott az övbe.

– Azt akarod mondani, hogy amikor Patkány pofozott, hogy nem fizetted ki a sápot, ez végig itt volt?

Jarl elmosolyodott, és Azoth lassan megértette. A verés alacsony ár volt a reményért cserébe. A céh tolvajai egy idő után elfásultak, és hagyták, hogy verje őket az élet. Állatokká váltak. Vagy megőrültek, ahogy ma Azoth, és megölelték magukat.

A kincseket nézve Azoth egyik fele szerette volna leütni Jarlt, felkapni az övet, és elfutni. Ennyi pénzzel kiszállhatna, ruhákat vehetne a rongyai helyett, és inasnak állhatna valahol, bárhol.

Aztán Babára nézett. Tudta, hogy nézne rá a lány, ha ellopná azt az étellel teli övet.

– Ha valamelyikünk kikerül a Telepről, az te leszel, Jarl. Megérdemled. Van terved?

– Mindig – felelte Jarl. Csillogó barna szemével felpillantott.

– Szeretném, ha eltennéd, Azoth. Mihelyt rájövünk, hol lakik Durzo Blint, kijuttatunk téged innen. Rendben van?

Azoth nézte az érmekupacot. Négy év. Több tucatnyi verés. Nemcsak hogy azt nem tudta, meg kell-e tennie ennyit Jarlért, de arra is gondolt, hogy ellopja tőle. Nem tudta visszatartani az előtóduló forró könnyeket. Nagyon szégyellte magát. Nagyon félt. Félt Patkánytól. Félt Durzo Blinttől. Mindig félt. De ha kijut, segíthet Jarlnak. És Blint megtaníttja ölni.

Azoth felpillantott Jarlra, Babára nem mert ránézni. Félt attól, amit a nagy barna szemekben láthatott volna.

– Elfogadom.

Tudta, kit fog megölni elsőnek.

3

Durzo Blint felhúzódkodott a kis birtok kőkerítésére, miközben az őr elhaladt előtte. *A tökéletes őrszem*, gondolta Durzo: kissé lassú, fantáziátlan és kötelességtudó. Lelépte a harminckilenc lépését, megállt a sarkon, a földbe dőfte az alabárdját, megvakarta a hasát a páncéling alatt, körülnézett minden irányban, aztán továbbment.

Harmincöt. Harminchat. Durzo kiosont a fal árnyékából, és leereszkedett a sétaút szegélye fölé. Az ujjai hegyével tartotta magát a falon.

Most. Abban a pillanatban ért földet a gyepen, amikor az őr az alabárd végét a fájárdához koppantotta. Kétkedett benne, hogy az őr meghallotta, de a Veszejtő munkájában a paranoia szülte a hibátlanságot. Az udvar kicsi volt, és a ház sem volt sokkal nagyobb. Ceurai stílusban épült, áttetsző rizspapír falakkal. Mocsári ciprusból és fehér cédrusfából készültek az ajtók és a boltívek, olcsóbb, helyi fenyőfát használtak a keretekhez és a padlóhoz. Spártai volt, mint minden ceurai ház, és ez illett Brant tábornok katonai múltjához és aszketikus személyiségéhez. Ennél is jobban illett azonban a költségvetéséhez. A tábornokot sikerei ellenére

Davin király nem jutalmazta bőkezűen – részben ezért is jött a Veszejtő.

Durzo talált egy nyitott ablakot a második emeleten. A tábornok felesége az ágyban aludt; annyira azért nem voltak ceuraiak, hogy tatami matracokon aludjanak. Azonban elég szegények voltak, hogy a matracot szalmával, és ne tollal töméssek ki. Az asszony egyszerű nő volt, halkán horkolt, és inkább az ágy közepén nyújtózott el, mint valamelyik szélén. Azon az oldalon, amerre fektében nézett, össze volt túrva az ágynemű.

Blint besurrant a szobába, a Talentuma segítségével eltompította léptei zaját a keményfa padlón.

Érdekes. Egy gyors pillantással felmérte, hogy a tábornok nem csak éjszakai házastársi látogatást tett az asszony szobájában, hanem tulajdonképpen egy szobában aludtak. Talán szegényebbek voltak, mint az emberek hitték.

Álarca alatt összevonta a szemöldökét. Ez egy olyan részlet volt, amit nem kellett tudnia. Kivonta a rövid, mérgezett törts, és az ágy felé indult. A nő nem fog érezni semmit.

Megtorpant. Az asszony a megbolygatott ágynemű *felé* fordulva aludt. Mielőtt a férje felkelt, szorosán mellette feküdt. Nem az ágy távolabbi szélén, ahogyan azt a pusztán házastársi kötelességüket teljesítő asszonyok teszik.

Szerelmi házasság volt. Aleine Gunder úgy tervezte, hogy a nő halála után felajánl a tábornoknak egy új házasságot egy gazdag nemesasszonnyal. De ez a tábornok, aki szerelemből vett nőül egy nála alacsonyabb sorban született asszonyt, teljesen másként reagálna a felesége halálára, mint egy olyan férfi, aki érdekből nősült.

Az idióta. A trónörökös annyira ambiciózus volt, hogy azt hitte, mindenki más is az. Eltette a törts, és kilépett a folyosóra.

Még mindig tudnia kellett, melyik oldalon áll a tábornok. Azonnal.

– Az iskoláját, ember! Davin király haldoklik. Meglepődnék, ha tovább élne még egy hétnél.

Bárki is volt a beszélő, lényegében igaza volt. A Veszejtő aznap este adta be a királynak az utolsó adag mérget. Napkeltére halott lesz, és a trónért egy erős és igazságos, meg egy gyenge és megvesztegethető ember száll harcba. Az alvilági Sa'kagé számára nem volt közömbös a végkifejlet.

A hang a földszinti fogadószobából jött. Blint a folyosó végére sietett. A ház annyira kicsi volt, hogy a fogadószoba szolgált a tábornok dolgozószobájaként is. Durzónak tökéletes rálátása nyílt a két férfira.

Brant Agon tábornok őszülő szakállat és rövidre nyírt haját viselt, amelyet nem fésült. Hirtelen mozgású ember volt. Minden rajta tartotta a szemét. Sovány volt és inas, a lábai kissé görbék voltak a nyeregben töltött élettől.

Regnus Gyre herceg ült vele szemben. Felnyögött alatta a karosszék, ahogy helyezkedett benne. Testes ember volt, magas, széles, és a termete kis része volt csak zsír. Gyűrűkkel ékített kezeit összekulcsolta a hasán.

Az Éjnyelvre. Megölhetném mindkettőt, és most azonnal véget vetnék a Kilennek aggodalmainak.

– Magunkat akarjuk becsapni, Brant? – kérdezte a herceg.

A tábornok nem válaszolt azonnal.

– Uram...

– Nem, Brant. Barátként kérem a véleményedet, és nem hűbéresként. – Durzo Blint közelebb óvakodott. Lassan előhúzta a dobókéseit, ügyelve a mérgezett pengékre.

– Ha nem teszünk semmit – szólt a tábornok –, Aleine Gunder lesz a király. Gyenge, hitvány és istentelen ember. A Sa'kagé máris bitorolja a Telepet. A király őrjáratai még csak le sem lépnek a főutakról, és tudod az okot, amiért ez csak rosszabb lehet. A Haláljátékok megerősítették a Sa'kagét. Aleine-nek nincs szándéka vagy hajlandósága, hogy most szembeszálljon velük, de mi még gyökerestől ki tudjuk irtani őket. Hogy becsapjuk-e saját magunkat azzal, hogy azt gondoljuk, te jobb király leszel? Egyáltalán nem. És jogod van a trónhoz.

Blint majdnem elmosolyodott. Az alvilág urai, a Sa'kagé Kilencei minden szavával egyetértettek – ezért biztosította Durzo Blint, hogy Regnus Gyre ne lehessen király.

– És harcászatilag? Meg tudjuk tenni?

– A lehető legkevesebb vérontással. Wessero herceg az országhatárokon kívül van. A saját seregem a városban. A katonák hisznek benned, uram. Erős királyra van szükségünk. Jó királyra. Rád van szükségünk, Regnus.

Gyre herceg a kezére nézett.

– És Aleine családja? Ők is részei a „legkevesebb vérontásnak”?

A tábornok halkán felelte:

– Az igazságot akarod hallani? Igen. Még ha nem is adunk rá utasítást, valamelyik emberünk meg fogja ölni őket. Ha meg is parancsoljuk nekik, hogy ne gyilkolják meg a herceg gyermekeit, egyikük megteszi majd, hogy téged óvjon, még ha fel is kötik érte. Ennyire hisznek benned.

Gyre herceg felsóhajtott.

– Tehát a kérdés az, hogy sokak jövőbeli érdeke fontosabb-e néhány megölésénél most?

Mikor voltak legutóbb ilyen kételyeim? Durzo alig bírta elfojtani az ellenállhatatlan kényszert, hogy elhajítsa a törököt.

A haragja hirtelensége megrázta. *Ez meg mi volt?*

Regnus. A férfi egy másik királyra emlékeztette, akit szolgált egyszer. Egy királyra, aki érdemes volt rá.

– Ezt neked kell megválaszolnod, uram – szólt Agon tábornok.

– De, ha megengeded, valóban ilyen filozofikus ez a kérdés?

– Hogy érted ezt?

– Még mindig szereted Naliát, igaz?

Nalia Aleine Gunder felesége volt.

Regnus megdöbbsent.

– Tíz évig voltunk jegyesek, Brant. Egymás első szeretői voltunk.

– Bocsáss meg – felelte a tábornok. – Nem akartam...

– Nem, Brant. Soha nem beszélek erről. Hadd döntssem el, hogy férfi legyek vagy király. – Mély levegőt vett. – Tizenöt éve történt, hogy Nalia apja felbontotta az eljegyzésünket, és hozzáadta ahhoz a kutya Aleine-hez, túl kellene tennem magam rajta. Sikerül is, kivéve, amikor a gyermekeivel kell látnom őt, és elképzelem, hogy megosztja az ágát Aleine Gunderrel. Az egyetlen öröm, amit a házasságom adott, az a fiam, Logan, és alig hiszem, hogy az ő házassága jobb lesz.

– Uram, tekintve mindkét házasság természetét, nem tudsz elválni Catrinnától, és elvenni...

– Nem – rázta meg a fejét Regnus. – Ha a királyné gyermekei életben maradnak, mindig fenyegetést jelentenek majd a fiamra, akár száműzöm, akár örökbe fogadom őket. A legidősebb fia tizennégy éves, túl öreg már, hogy elfelejtse, hogy királynak szánták.

– A jog a te oldaladon áll, uram, és ki tudja, talán az előre nem látható válaszok is meglesznek, ha trónra kerülsz.

Regnus boldogtalanul bólíntott. Egyértelműen tudta, hogy életek százai vagy ezrei vannak a kezében, de azt nem tudta, hogy a sajátja is köztük van. *Ha lázadást tervez, megölöm most, esküszöm az Éjjangyalokra. Most csak a Sa'kagét szolgálom. És magamat. Mindig magamat.*

– Bocsássanak meg nekem az eljövendő generációk – szólt Regnus Gyre csillogó könnyekkel a szemében. – De nem követhetek el gyilkosságot azért, ami csak lehetőség, Brant. Nem tehetem. Hűséget fogok esküdni.

Blint a helyükre csúsztatta a dobókéseket. Nem vett tudomást a megkönnyebbülésről és a kétségbeesésről, amit egyszerre érzett.

Az átkozott némben. Tönkretett. Tönkretett mindent.

Blint már ötven lépésről észrevette, hogy rajtaütés készül, és egyenesen a közepébe sétált. Még egy óra volt hátra napkeltéig, és a Telep kanyargó utcáin csak a kereskedők jártak, akik nem a megfelelő helyen bújtak ágyba, s most hazafelé igyekeztek az asszonyaikhoz.

A céh – a Fekete Sárkány, ahogy a céhjelből látta, amely mellett elhaladt – a sikátor egy keskeny részén rejtőzött, ahol a kölykök felugorhattak, hogy elállják az utca mindkét végét, és az alacsony háztetőkről is támadhattak.

Úgy tett, mintha rossz lenne a jobb térde, és a vállá körül szorosán összevonta a köpenyét. A csuklyát mélyen az arcába húzta. Ahogy besántikált a csapdába, egy kölyök – egy nagy, ahogy ők nevezték az idősebbeket – ugrott elé a sikátorba egy rozsdás szablyát lóbálva. Füttyentett, és a Veszejtőt körülverték a kölykök.

– Ügyes – szólt Durzo. – Hajnal előtt álltok lesben, amikor a legtöbb céh alszik, így lenyúlhattok néhány zsákost, akik egész éjjel

idekint kurváztak. Nem akarnak magyarázkodni a sérüléseikről az asszonyoknak, így harc nélkül átadják a pénzt. Nem rossz. Kinek az ötlete volt?

– Azothé – felelte az egyik nagy, a férfi háta mögé mutatva.

– Kussolj, Roth! – mondta a céh feje.

Durzo a tetőn kuporgó kicsi fiúra nézett. Egy sziklát emelt a magasba. Fakókék szeme figyelt, készen állt. Ismerősnek tűnt.

– Ó, és most beárultad – mondta.

– Te is kussolj! – rázta a szablyáját a nagyfiú. – Add ide az erszényedet, vagy megölünk.

– Ja'laliel – szólt a fekete fiú –, azt mondta, „zsákos”. Ha kereskedő lenne, nem tudná, hogy így hívjuk őket. Ez egy Sa'kagé.

– Kuss, Jarl! Ez kell nekünk. – Ja'laliel köhögött, és köpött egy véreset. – Csak add ide a...

– Erre nem érek rá. Tűnés – felelte Durzo.

– Add ide...

A férfi előrelendült, bal kézzel megcsavarta Ja'laliel kardot tartó kezét, elvette a fegyvert, és megpördült. A jobb könyöke a céhfőnök halántékán csattant, de visszafogta az ütést, így nem ölte meg a fiút.

Mire a kölykök összerezzenek volna, már vége is volt a verekezésnek.

– Már mondtam, hogy nincs időm erre – ismételte Durzo. Hátralökte a csuklyáját.

Tudta, hogy semmi különös nincs a külsejében. Hórihorgas volt, éles vonású, sötétszőke haj és ritkás, szőke szakáll keretezte kissé himlőhelyes arcát. De akár három feje is lehetett abból ítélve, ahogy a kölykök visszahúzódtak.

– Durzo Blint – morogta Roth.

Kövek zuhantak a földre.

– Durzo Blint. – A név futótűzként szaladt végig a kölykökön. Félelmet és csodálatot látott a szemükben. Épp most próbáltak meg kirabolni egy legendát.

Elégedetten vigyorgott.

– Ezt élezd meg. Csak az amatőrök hagyják elrozdállni a pengét. – A szennyvízzel teli árokba hajította a szablyát. Aztán átsétált a tömegben. Szétszóródtak, mintha megölhette volna mindannyiukat.

Azoth figyelte, ahogy eltávolodik a kora reggeli ködben, és eltűnik, mint annyi más remény a Telep pöcegödrében. Durzo Blint mindaz volt, ami Azoth nem. Erős, veszélyes, önbizalommal teli, félelmet nem ismerő. Olyan volt, akár egy isten. Végignézett az ellene felsorakozott céh tagjain – még a nagyokon is, mint Roth, Já'laliel meg Patkány –, és mulattatta a látványt. Mulattatta! *Egy napon majd*, esküdött meg Azoth. Végig sem mert gondolni, nehogy Blint megérezze a szemtelenségét, de az egész teste sóvárgott. *Egy napon majd*.

Amikor Blint már eléggé eltávolodott ahhoz, hogy ne vehesse észre, Azoth a nyomába eredt.

4

AKilencek föld alatti kamráját őrző erős legények kedvetlenül mérték végig Durzót. Ikrék voltak, a Sa'kagé legnagyobb emberei. Mindketten tetovált villámot viseltek a homlokukon.

– Fegyverek? – kérdezte az egyikük.

– Üdv, Lefty – felelte Durzo a kardját lecsatolva, átadva három törst, a csuklójára szíjazott dobónyilakat és a másik ruhaujjából elővett kicsi üveggolyókat.

– Én vagyok Lefty – szólt a másik, nyomatékosan meglapogatva Blintet.

– Nem mindegy? – kérdezte Durzo. – Mindketten tudjuk, hogy ha meg akarok ölni valakit, fegyverrel vagy fegyver nélkül, de megteszem.

Lefty elpirult.

– Miért is nem dugom fel ezt a csinos kis kardot a...

– Lefty úgy értette, miért nem teszel úgy, mintha nem jelentenél fenyegetést, mi meg úgy teszünk, hogy miattunk nem vagy fenyegetés? – szólt közbe Bernerd. – Csak formalitás, Blint. Mintha megkérdeznél valakit, hogy hogy van, amikor nem is érdekel.

– Én nem kérdezem.

– Nagyon sajnálom, ami Vondával történt – mondta Bernerd. Durzo megállt. Mintha lándzsát döftek volna a gyomrába. – Tényleg – mondta a nagy ember. Kinyitotta az ajtót. A testvéreire pillantott.

Durzo egyik része tudta, hogy mondania kellene valami csípőset, fenyegetőt vagy vicceset, de a nyelve ólomból volt.

– Blint mester? – szólt Bernerd. Durzo magához térve belépett a Kilencek tárgyalótermébe, anélkül, hogy felpillantott volna.

Félelmet keltő hely volt. Fekete lávakőből faragott emelvény uralta a helyiséget. Kilenc szék állt rajta. A tizedik felettük helyezkedett el, mint egy trón. A székekkel szemben nem volt más, csak a puszta padló. Akihez a Kilencek szóltak, állva kellett végighallgassa.

A kamra szűk téglalap volt, de mély. A mennyezet olyan magasan volt, hogy eltűnt a sötétségben. Mintha a pokolban hallgatták volna ki az embert. Nem enyhítette ezt az érzést, hogy a székekbe, a falakba és még a padlóba is kis szörnyeket, sárkányokat és sikoltozó embereket faragtak.

De Durzo könnyed otthonossággal sétált be. Az éjszaka nem tarogatott fenyegetést a számára. Az árnyak szívesen fogadták. *Legalább ennyi maradt nekem.*

A Kilencek a fejükön hagyták a kámzsájukat, kivéve Mama K-t, bár a legtöbben tudták, hogy nem tudják eltitkolni Durzo előtt a kilétüket. Felettük Pon Dradin, a Shinga ült a trónszéken. Mozdulatlan volt és nyugodt, mint mindig.

– Asz asszony halott? – kérdezte Corbin Fishill. Elegáns, jóképű férfi volt, kegyetlen ember hírében állt. Különösen azokkal a gyerekekkel szemben, akik az általa felügyelt céhekben dolgoztak. A nevetést, amelyet a selypítése keltett volna, valahogy felszárította az arcán mindig jelenlévő rosszindulat.

– A dolgok nem úgy mennek, ahogy arra számítottál – felelte Durzo. Röviden beszámolt a történekről. A király hamarosan meghal, a férfiak, akiktől a Sa'kagé tartott, úgy döntöttek, nem erőltetik a követelésüket. Ez Aleine Gundernek ítélte a trónt, aki gyenge volt, hogy szembeszálljon a Sa'kagéval.

– Azt javasolnám – mondta Durzo –, hogy a herceg léptesse elő Agon tábornokot. Ő visszatartaná a herceget attól, hogy megerősítse a hatalmát, és ha Khalidor mozgásba lendülne...

Az apró termetű egykori Szolgamester közbeszólt:

– Míg elfogadjuk a... panaszodat Khalidor ellen, Blint mester, nem szándékozunk politikai tőkénket holmi tábornokra elpazarolni.

– Ez nem is szükséges – mondta Mama K. A Gyönyörök Úrnője még mindig csodaszép volt, bár évek teltek el azóta, hogy a város legünnepeltebb kurtizánja volt. – Megszerezhetjük, amit akarunk, ha úgy teszünk, mintha valaki más kérte volna. – Mindenki elhallgatott, és figyelt. – A herceg hajlandó volt felajánlani a tábornoknak egy politikai házasságot. Tehát azt mondjuk neki, hogy Agon ára egy közéleti kinevezés. A tábornok sosem tudja meg, a herceg pedig nem valószínű, hogy megkérdezi.

– És ez befolyást nyer számunkra a rabszolgaság ügyében – mondta Pol Graykin.

– Átkozott legyenek, ha újból rabszolgatartókká válunk – vakkantotta Brit Haggin. Testes ember volt; elhízott, erős állkapcsú, malacszemű férfi. Sebhelyes öklei illettek a Sa'kagé verőlegényeinek mesteréhez.

– Esz a beszélgetész várhat. Blintnek itt szem kell lennie hozzá – mondta Corbin Fishill. Nehéz szemhéjú pillantását Blintre fordította. – Ma éjjel nem öltél meg szenkit. – Hagyta, hogy a kijelentése egyszerűen csak lógjon a levegőben.

Durzo ránézett, és nem volt hajlandó reagálni a provokációra.

– El tudod még végezni a feladatot?

A Corbin Fishillhez hasonló emberek számára a szavak haszontalanok voltak. Ő a hús nyelvét beszélte. Durzo odalépett hozzá. Corbin nem rezgett meg, nem fordult el, amikor Durzo az emelvényhez lépett, bár a Kilencek jó néhány egyértelműen ideges lett. Durzo látta, hogy Fishill izmai megfeszülnek a bársonynadrág alatt.

Corbin Durzo arca felé rúgott, de ő már mozdult. Egy tűt döfött mélyen Corbin lábikrájába, és hátralepett.

Megszólt egy csengő, és egy pillanattal később Bernerd és Lefty robbantak a szobába. Blint karba tett kézzel állt, és meg sem moccant, hogy megvédje magát.

Magas volt, de csupa karcsú izom és ín. Lefty úgy támadott, mint egy csataló. Durzo csupán kinyújtotta a kezét, nyitott tenyérrel, de amikor Lefty belerohant, valami hihetetlen történt. Ahelyett, hogy elsöpörte volna a nálánál kisebb férfit, Lefty rohamra azonnal megtört.

Először az arca, az orra csattant Durzo nyitott tenyerének. A teste többi része haladt még előre. A teste a padlóval párhuzamosan megemelkedett, aztán a kőre zuhant.

– Megállj! – kiáltott Corbin Fishill.

Bernerd megcsúszva megtorpant Durzo előtt, aztán letérdelt a testvére mellé. Lefty nyöszörgött. Vérző orra megtöltötte a sziklapadlóba faragott patkány száját.

Corbin fintorogva kihúzta a tűt a lábikrájából.

– Mi esz, Blint?

– Tudni akartad, tudok-e még ölni. – Durzo egy apró ampullát tett le elé. – Ha a tű mérgezett volt, ez az ellenszere. De ha a tű nem volt mérgezett, az ellenszer meg fog ölni. Idd meg, vagy ne.

– Idd meg, Corbin – mondta Pon Dradin. A Shinga először szólalt meg, mióta Blint belépett. – Tudod, Blint, jobb Veszejtő lennél, ha nem tudnád, hogy te vagy a legjobb. Az vagy, de az utasításokat még mindig tőlem kapod. Ha még egyszer hozzányúlsz valamelyikünkhöz a Kilencekből, annak következményei lesznek. És most takarodj.

Rossz érzés volt az alagútban lenni. Azoth járt már más alagutakban a Telep alatt, és ugyan nem volt kifejezetten kellemes a sötétben tapintás útján közlekedni, ettől még meg tudta csinálni. Ez az alagút ugyanúgy kezdődött, mint bármelyik másik: durván kivájt, kanyargós, és természetesen sötét volt. De ahogy mélyebbre hatolt a földbe, a falak simábbak lettek, a padló egyenletesebb. Fontos alagút volt.

De ez csak egy különbség volt, nem rossz. A rossz az volt, ami egy lépéssel Azoth előtt volt. A fiú leguggolt, pihent, gondolkodott. Nem ült le. Csak akkor ülj le, ha tudod, semmi sincs a közelben, ami elől el kellene futnod.

Nem szagolt ki semmi különösét, bár idelent a levegő nehéz volt és sűrű, akár a zabkása. Ha hunyorgott, mintha látott volna valamit, de biztos volt benne, hogy csak azért, mert összeszorította a szemét. Kinyújtotta a kezét. Hidegebb volt ott a levegő?

Biztos volt benne, hogy légmozgást érez. Hirtelen félelem csapott át rajta. Blint húsz perce járt itt. Fáklya nem volt nála. Azoth erre nem gondolt akkor. Most már emlékezett a történetekre.

Savanyú légroham nyalta meg az arcát. Azoth majdnem futásnak eredt, de nem tudta, melyik irányban biztonságos, és nem volt mivel megvédenie magát. Az Ököl minden fegyvert magánál tartott. Az arca másik felén is érezte a légmozgást. *Szaglik. Fokhagyma?*

– Vannak titkok a világon, kölyök – szólalt meg egy hang. – Titkok, mint a mágikus riasztók és a Kilencek kiléte. Ha még egy lépést teszel, az egyiket megtudhatod. Aztán két bunkós fog megtalálni, azzal a paranccsal, hogy öljék meg a behatolót.

– Blint mester? – kutatta Azoth a sötétséget.

– Ha legközelebb valakinek a nyomába eredsz, ne akarj ennyire diszkrét lenni. Az feltűnő.

Bármit is akart ez jelenteni, nem hangzott jól.

– Blint mester?

Távolodó nevetést hallott az alagútban.

Azoth talpra ugrott. Érezte, ahogy a halkuló nevetéssel elpárolognak a reményei. Futott a sötét alagútban.

– Várj!

Nem jött válasz. Azoth még gyorsabban futott. Megbotlott egy kőben, és csúnyán elvágódott, lehorzsolta a térdét és a kezét a kőpadlón.

– Blint mester, várj! A tanítványod akarok lenni! Blint mester, kérlek!

A hang épp fölötte szólalt meg, de amikor Azoth odanézett, nem látott semmit.

– Nem fogadok tanítványokat. Menj haza, kölyök!

– De én más vagyok! Bármit megteszek! Van pénzem!

Nem kapott választ. Blint elment.

A csend fáj, együtt lüktetett az Azoth térdén, tenyerén sajgó horzsolásokkal. De nem tudott mit tenni. Sírni akart, de azt a kisbabák szoktak.

Visszasétált a Fekete Sárkány területére, miközben kivilágosodott az ég. A Telep egy része már felrázta magát részeges álmából. A pékek felébredtek, a kovácsinasok elkezdték izzítani a tüzet, de a céh

tolvajai, a szajhák, a bunkósok és a besurranók ilyenkor tértek aludni. A zsebmetszők, szélhámosok, csalók és a többiek, akik nappal dolgoztak, még aludtak.

A Telep szagai általában megnyugtatóak voltak. A minden utcán végighúzódo, széles árkokban a Plith folyó felé ömlő emberi hulladék szaga fölött ott lebegett a marhaistállók átható bűze, a sekély állóvízben és a folyó lassú holtágában rothadó növények szaga, és ha szerencsés fuvallat fújt, az óceán kevésbé fanyar illata érződött. Érezte az alvó, sosem mosdott koldusok szagát, akik megtámadhatták a tolvajokat, nem másért, csak azért, mert haragudtak a világra. Életében először Azoth nem az otthon illatát, hanem csupán a mocsok szagát érezte. Elutasítás és kétségbeesés kipárolgása szállt fel a Telep minden leomlott romjából és szarkupacából.

Az elhagyott malom, amelyben egykor rizst őröltek, nem csak egy üres épület volt, ahol a cég tagjai alhattak. Jelkép volt. A nyugati parton álló malmokat kifosztották azok, akik akkor is betörték volna, ha a tulajdonos bunkósokat bérel fel, hogy megvédjék az épületet. Az egész Telep mocsok volt és szemét, és Azoth is a része volt.

Amikor hazaért, biccentett az őrszemnek, és minden titkolózás nélkül beosont. Megszokták, hogy a kölykök kimennek az éjszakába a dolgukat végezni, így senki nem gondolta, hogy nem aludt otthon. Ha megpróbált volna beszökni, akkor felhívja magára a figyelmet.

Talán ezt jelentette az, ha valaki diszkrét.

Lefeküdt a szokott helyére az ablak mellé, becsusszant Baba és Jarl közé. Hideg volt, de a padló sima és nem túl szálkás. Megbökte a barátját:

– Jay-o, tudod, mit jelent az, hogy diszkrét?

De Jarl morogva odébb gurult. Azoth megint megbökte, de a fiú nem mozdult. *Gondolom, hosszú volt az éjszaka.*

Ahogy a többi gyerek, Azoth, Jarl és Baba is összebújva aludtak, hogy egymást melegítsék. Általában Baba feküdt középen, mert kicsi volt, és nagyon könnyen megfázott, de ma éjjel Jarl és a kislány nem feküdtek túl közel egymáshoz.

Baba közelebb araszolt, és Azoth köré fonta a karját. Szorosan megölelte, és a fiú örült a melegségnek. Aggodalom motozott az agyában valahol, akár egy patkány, de túl fáradt volt. Elaludt.

5

Amint Azoth felébredt, kezdetét vette a rémálom. – Jó reggelt – szólt Patkány. – Hogy van az én kedvenc kis szarcsimbókom? – Az arcán ragyogó boldogság elárulta Azothnak, hogy komoly baj van. Roth és Nyúlszáj Patkány két oldalán álltak, és majd kiugrottak a bőriükből izgatottságukban.

Baba nem volt ott. Jarl sem. Ja'lalielt sehol nem látta. A céhház lyukas tetején beszivárgó napfényben pislogva Azoth talpra állt, és próbálta betájolni magát. A céh nagy része már elment, dolgoztak, guberáltak, vagy csak úgy döntöttek, jobb lesz odakint. Vagyis látták Patkányt belépni.

Roth megállt a hátsó ajtónál, Nyúlszáj pedig Patkány mögé helyezkedett, ha Azoth esetleg a kijáráthoz vagy az ablakhoz futna.

– Hol jártál az éjjel? – kérdezte Patkány.

– Pisálnom kellett.

– Jó sokáig pisáltál. Lemaradtál a mókáról. – Amikor Patkány így beszélt, ilyen színtelenül, Azoth olyan mély rettegést érzett, amelytől még borzongani sem tudott. Azoth ismerte az erőszakot. Látott meggyilkolt matrózokat, látott szajhákat friss sebekkel, volt egy barátja, akit agyonvert egy boltos. A Telepen kéz a kézben járt

a kegyetlenség a nyomorral és a haraggal. De Patkányt a halott tekintete még Nyúlszájnál is ijesztőbbé tette. Nyúlszáj az ajkai egyik fele nélkül született. Patkány meg lelkiismeret nélkül.

– Mit csináltatok? – kérdezte Azoth.

– Roth – bökött az állával Patkány a nagy felé.

Roth kinyitotta az ajtót.

– Jó fiú – szólt ki, mintha egy kutyához beszélne, aztán megragadott valamit. Behúzta az ajtón, és Azoth látta, hogy Jarl az. A szája feldagadt, mindkét szemhéja fekete volt, és akkorára duzzadt, hogy alig látott ki a réseken. Kiütötték egy fogát, és vér száradt az arcára, úgy megtépték a haját, hogy vérezett a fejbőre.

Női ruhát viselt.

Azothot egyszerre verte a víz és rázta a hideg, a vér az arcába futott. Nem mutathatott gyengeséget Patkánynak. Nem tudott megmozdulni. Elfordult, hogy ne kelljen hánynia.

Mögötte Jarl felnyögött:

– Azo, kérlek. Azo, ne fordulj el tőlem. Nem akartam...

Patkány arcul ütötte. Jarl elesett, és nem mozdult.

– Jarl most már az enyém – mondta Patkány. – Azt hiszi, minden éjjel harcol majd, és fog is. Egy ideig – mosolygott. – De be fogom törni. Az idő nekem dolgozik.

– Megöllek. Esküszöm – felelte Azoth.

– Ó, hát máris Blint mester tanítványa vagy? – mosolygott Patkány. Azoth Jarlra pillantott, úgy érezte, elárulták. Jarl a padlót nézte, a vállai reszkettek a néma zokogástól. – Jarl mesélt el mindent, valamikor Roth és Davi között, azt hiszem. De nem értem. Ha Blint mester tanítványa vagy, miért vagy még itt, Azo? Visszajöttél, hogy megölj?

Jarl könnyei elapadtak, és a szalmaszálnyi reménybe kapaszkodva feléjük fordult.

Nem lehetett mit mondani.

– Nem fogadott el – ismerte be Azoth. Jarl összeroskadt.

– Mindenki tudja, hogy nincsenek tanítványai, hülye – mondta Patkány. – No, a helyzet a következő, Azo. Nem tudom, mit tettél érte, de Ja'laliel megparancsolta, hogy ne nyúljak hozzád, és nem is fogok. De előbb vagy utóbb ez a céh az enyém lesz.

– Szerintem előbb – szólott Roth. Azothra nézve emelgette a szemöldökét.

– Nagy terveim vannak a Fekete Sárkánnyal, Azo, és nem hagyom, hogy az utamba állj – mondta Patkány.

– Mit akarsz tőlem? – kérdezte Azoth vékony, gyenge hangon.

– Hőst akarok csinálni belőled. Azt akarom, hogy mindenki, aki nem mer szembeszegülni velem, rád nézzen és reménykedni kezdjen. Aztán elpusztítok mindent. Elpusztítok mindent, amit szeretsz. Teljesen megsemmisítelek, hogy soha többé senki ne merészeljen ellenem szegülni. Úgyhogy tedd meg ami tőled telik, vagy ne csinálj semmit, én mindenképpen nyerek. Mindig nyerek.

Azoth nem fizetett sápot másnap. Remélte, hogy Patkány megüti. Csak egyszer, és máris lekerül a piederasztálról, aztán újra csak egy kis tolvaj lesz. De Patkány nem ütötte meg. Dühöngött és káromkodott mosolygó szemmel, és azt mondta, legközelebb dupla sápot hozzon.

Természetesen nem vitt semmit. Csupán kinyújtotta az üres tenyerét, mintha máris ütnék. Nem számított. Patkány őrzöngött, azal vádolta, hogy lázad, és egy ujjal sem nyúlt hozzá. És ez így ment mindennap. Azoth fokozatosan visszatért a munkához, és kezdte felhalmozni a garasokat, amit Jarl gyűjteményéhez tett. A nappalok borzalmasak voltak: Patkány nem hagyta, hogy Jarl beszéljen Azothtal, és egy idő után Azoth nem is hitte, hogy Jarl egyáltalán

akarja-e, hogy szóljon hozzá. Lassan eltűnt az a Jarl, akit ő ismert. Még az sem segített, hogy már nem kellett viselnie a női ruhát.

Az éjszakák még rosszabbak voltak. Patkány minden este elvitte Jarlt, miközben a többiek úgy tettek, mintha nem hallanának. Azoth és Baba összebújtak, és azután, a halk sírástól meg-megszakadó csendben Azoth hátán fekvé hosszú órákon át tervezte a gondosan kimunkált bosszút, amiről tudta, hogy sosem fogja véghezvinni.

Vakmerő volt, szemtől szembe szidalmazta Patkányt, megkérdőjelezte a fiú minden utasítását, és kiállt bárkiért, akit Patkány megvert. Patkány káromkodott, de az a kis mosoly mindig ott volt a szemében. A kicsik és a céh vesztesei kezdték tisztelni Azothot, és imádattal néztek rá.

Azoth érezte, hogy a céh hangulata elérte a kritikus pontot, amikor két nagyfiú ebédet vitt neki, és mellé telepedett a padon. Ez ki nyilatkoztatás volt. Sosem hitte volna, hogy a nagyok bármelyike is követné őt. Miért is tennék? Ő egy senki. Aztán meglátta a hibáját. Nem volt terve arra nézve, hogy mit tesz, ha a nagyok csatlakoznak hozzá. Az udvar túloldalán Ja'laliel ült szerencsétlenül. Vért köhögött, és reménytelenül festett.

Annyira ostoba vagyok! Patkány erre várt. Hőst csinált Azothból. Még el is mondta neki. Ez nem puccs lesz. Hanem tisztogatás.

– Apám, kérlek, ne menj – kapaszkodott Logan Gyre az apja csatalovába. Nem számított, milyen csípős a hajnali hideg. Könyvekkel küzdött.

– Ne, azt hagyd! – szólt Gyre herceg Wendel Northnak, az inasának, aki a gróf ruháival megrakott ládákat cipelő szolgálkat

irányította. – De egy héten belül küldj ezer gyapjúköpenyt. Használj a forrásainkat, és ne kérj visszafizetést. Nem akarok okot adni a királynak arra, hogy nemet mondjon. – Acélkesztyűs kezeit összekulcsolta a háta mögött. – Nem tudom, milyen állapotban vannak a helyőrség istállói, de hírt akarok hallani Havermere-ből, hogy hány lovat tudnak küldeni még a tél beállta előtt.

– Vegye elintézettnek, uram.

Minden oldalon jöttek-mentek a szolgák, élelmiszerral és ellátmánnyal pakolták meg az északra induló kocsikat. Száz Gyre-lovag végezte az utolsó simításokat az út előtt, ellenőrizték a nyergeket, a lovakat és a fegyvereiket. A családjukat elhagyni kényszerülő szolgák gyors istenhozzádót mondtak a szeretteiknek.

Gyre herceg Loganhez fordult. A fiú szemébe a büszkeség és a félelem könnyei szöktek páncélba öltözött apja látványától.

– Fiam, tizenkét éves vagy.

– Tudok harcolni. Még Vorden mester is elismerte, hogy majdnem olyan jó kardforgató vagyok, mint a katonáid.

– Logan, nem azért nem jöhetsz, mert nem bízom a képességeidben. Éppen azért hagylak itthon, mert bízom bennük. Anyádnak nagyobb szüksége van rád itt, mint nekem a hegyekben.

– De én veled akarok menni.

– Én pedig egyáltalán nem akarok elmenni. Ennek semmi köze ahhoz, hogy mi mit akarunk.

– Jasin azt mondta, hogy Kilences próbál téged szégyenbe hozni. Azt mondta, sértés egy hercegnek ilyen parancsot adni. – Nem említette a többit, amit Jasin mondott. Logan nem volt hirtelen természetű, de az elmúlt három hónapban, mióta Davin király meghalt, és Aleine Gunder felvette a IX. Aleine címet – leereszkedően Kilencesnek nevezték –, már fél tucat verekedésbe keveredett.

– És te mit gondolsz, fiam?

– Azt, hogy te nem félsz senkitől.

– Jasin azt mondta, gyáva vagyok, igaz? Így szerezted azokat a sebeket az ujjaidra?

Logan hirtelen elvigyorodott. Olyan magas volt, mint az apja, és ha még nem is volt olyan izmos, mint Regnus Gyre, az őrség parancsnoka, Ren Vorden szerint csak idő kérdése volt. Amikor Logan más fiúkkal verekedett, nem győzhették le.

– Fiam, ne értsd félre. A Sikoltó Szelek helyőrség parancsnoki tisztsége soványka, de jobb, mint a száműzetés vagy a halál. Ha maradok, a király végül egyiket vagy másikat kirója rám. Nyaranta majd eljössz, és gyakorlatozol az embereimmel, de itt is szükség van rád. Fél évig te leszel a szemem és a fülem Cenariában. Anyád...

– Elhallgatott, és elnézett Logan mellett.

– Anyád azt gondolja, hogy apád megbolondult – szólt Catrinna Gyre váratlanul feltűnve mögöttük. Egy másik hercegi családban, a Graesin-ház sarjaként született, és ugyanolyan zöld szemű, apró termetű és temperamentumos volt, mint a rokonai. A korai időpont ellenére gyönyörű, hermelinprémmel szegett, zöld selyemruhát viselt, a haját fényesre keféltte. – Regnus, ha felülsz arra a lóra, soha többé nem akarlak látni.

– Catrinna, ne kezdjük előlről ezt a beszélgetést.

– Az a sakál a családom ellen fordít, te is tudod. Elpusztít téged, őket, és nyerni fog bármi áron.

– Ez a te családod, Catrinna. És meghoztam a döntésemet.

– Gyre herceg hangja parancsoló korbácsütésként hangzott. Olyan éle volt, amitől Logan összehúzta magát, hogy észre se vegyék.

– Melyik ringyódat viszed magaddal?

– Egyik szolgát sem viszem magammal, bár némelyiküket ne-
héz lesz pótolni. A kényelmed kedvéért itt hagyom...

– Ennyire hülyének nézel? Lesznek ott szajhák.

– Catrinna. Menj be. Most rögtön!

Az asszony engedelmessé vált, és Gyre nézte, ahogy bemegy. Nem fordult a fiához, úgy folytatta:

– Az édesanyád... vannak dolgok, amelyeket majd elmondok, ha idősebb leszel. Egyelőre elvárom, hogy tiszteld őt, de amíg távol vagyok, te leszel a Gyre ház ura.

Logan szeme tágra nyílt.

Apja vállon veregette.

– Ettől még nem hanyagolhatod el a tanulást. Wendel mindent megtanít, amit tudnod kell. Esküszöm, az az ember jobban ért a birtokaink vezetéséhez, mint én. Csak négy napi lovaglásra leszek innen. Jó eszed van, fiam, és ezért kell itthon maradnod. Ez a város egy viperafészek. Vannak, akik el akarnak pusztítani minket. Anyád látta a jeleket, és ezért is vannak gondjai. Hazardírozom veled, Logan. Azt kívánom, bár ne kellene, de te vagy az egyetlen bábu, akivel még játszhatom. Lepd meg őket! Légy okosabb, jobb, bátrabb és gyorsabb, mint bárki hinné. Nem igazságos, hogy ilyen terhet rakok a válladra, de muszáj. Számítok rád. A Gyre ház is számít rád. Minden alkalmazottunk és hűbéresünk, és talán még maga a királyság is számít rád.

Gyre herceg felszállt hatalmas fehér harci ménjére.

– Szeretlek fiam. De ne okozz csalódást.

6

Asötétség olyan szoros és hideg volt, akár a halál ölelése. Azoth a sikátor falánál kuporgott, remélve, hogy az esti szél elnyomja a szíve dübörgését. Az ötödik nagy, aki csatlakozott hozzá, ellopott egy rögtönzött kést Patkány fegyverraktárából. Azoth most úgy szorította a vékony fémet, hogy belefájdult a keze.

Még mindig nem volt mozgás a sikátorban. Azoth a sikátor porába szúrta a bököjét, és a hóna alá szorította a kezét, hogy melegen tartsa. Lehet, hogy még órákig nem történik semmi. Nem számított. Elfogytak a lehetőségei. Túl sok időt vesztegetett már el.

Patkány nem volt hülye. Kegyetlen volt, de voltak terve. Azothnak viszont nem. Három hónapja vergődött félelmében. Vergődött, amikor tervezhetett volna. Az Ököl kinyilvánította a szándékait. Ez eléggé megkönnyítette a dolgát. Azoth részben tudta, hogy mit tervez, annyit kellett tennie csak, hogy kitalálja, hogyan. Most, ahogy gondolkodott ezen, úgy érezte, túl könnyen bújzik Patkány bőrébe, könnyen gondolkodik úgy, mint ő.

A tisztogatás nem lesz elegendő. Néhány évig biztonságban lesznek majd. Más céhfőnökök is öltek már, hogy megtartsák a hatalmukat. A gyilkosság nem változtat meg. Azoth gondolkodott ezen.

Patkánynak nem kis ambíciói voltak. Három hónapja tartalékolta a gyűlöletét. Miért nem akarta megütni Azothot három hónapon át?

Pusztítás. Ide vezet minden. Patkány különös módon pusztítja el őt. Kielégíti a saját kegyetlenségét, és növeli a hatalmát. Valami retteneteset fog csinálni, aminek következtében aztán Azoth történetét mesélni fogják a céhekben. Talán meg sem öli, csak megnyomorítja valami borzalmas módon, hogy aki csak találkozik Azothtal, jobban rettegjen Patkánytól.

Csoszsanást hallott a sikátorból, és megfeszült a teste. Lassan, nagyon lassan előhúzta a bökört. A sikátor szűk volt, a házak olyan közel álltak egymáshoz, hogy egy felnőtt férfi egyszerre megérinthette az utca két oldalán álló házak falát. Azoth épp ezért választotta ezt a helyet. Nem hagyhatta, hogy a zsákmánya eliszkolhasson mellette. De a falak most rosszindulatúnak tűntek, éhes ujjakat egymás felé nyújtogatták, elzárva Azoth elől a csillagokat, felé kapdostak. Szél zúgott a tetők fölött, és gyilkosságról mesélt.

Azoth ismét hallotta a csoszsanást, és megnyugodott. Egy öreg, sebhelyes patkány bújt elő egy rakás porladó deszka alól, és körbeszimatolt. Azoth nem moccant, miközben az állat közelebb dőcögött. Megszagolta Azoth meztelen lábát, nedves orrával megbökdöste, és mivel veszélyt nem érzékelt, enni készült.

Épp amikor a patkány kinyitotta a száját, hogy beléharapjon, Azoth a füle mögé dőfte a kést, amely az állat teste alatt a földbe hatolt. A patkány megrándult, de nem visított. A fiú kihúzta belőle a vékony acélt. Elégedett volt az óvatosságával. Körülnézett a sikátorban. Még mindig semmi.

Hol a gyenge pontom? Mit tennék én Patkány helyében, ha el akar-nám pusztítani saját magamat?

Valami megcsiklandozta a nyakát, ő pedig félresöpörte. *Rohadt bogarak.*

Bogarak? Hiszen fagy. A keze meleg és ragacsos volt.

Azoth megpördült, és támadott, de a kés kirepült a kezéből, amikor valami a csuklójára csapott.

Durzo Blint guggolt a sikátorban, alig egyméternyire tőle. Nem szólt. Csak nézte a fiút, hidegebb pillantással, mint maga az éjszaka.

Hosszú ideig csak nézték egymást, egyikük se szólalt meg.

– Láttad a patkányt – mondta végül Azoth.

A férfi egyik szemöldöke megemelkedett.

– Ott vágta meg, ahol én őt. Megmutattad, hogy épp annyival vagy jobb nálam, mint én a patkánynál.

Halvány mosoly.

– Furcsa kis tolvaj vagy. Nagyon okos, és nagyon ostoba.

Azoth a kést nézte, amely varázslatos módon most Durzo kezében volt, és elszégyellte magát. Hülye volt. Mit képzelt? Egy Veszejtőre támadt? De így szólt:

– Fogadj a tanítványoddá.

Blint nyitott tenyere az arcának csapódott, és a fiú a falnak zuhant. A képét felhorzsolta a fal, amikor nekiesett.

Amikor megfordult, Blint fölötte állt.

– Mondj egyetlen egy okot, hogy ne öljelek meg – mondta.

Baba. Ő volt az egyetlen lehetséges válasz Blint kérdésére, ő volt Azoth gyenge pontja. Ott fog lecsapni Patkány. Hányinger tört rá. Először Jarl, és most Baba.

– Meg kellene tenned – felelte.

Blint egyik szemöldöke a homlokára kúszott.

– Te vagy a város legjobb gyilkosa, de nem az egyetlen. És ha a te inasod nem lehetek, és nem ölsz meg, majd Hu Gibbet vagy

Sebhelyes Wrable tanít. Egész életemet arra áldozom majd, hogy az első adandó alkalommal ellened forduljak. Addig várok majd, amíg azt hiszed, elfelejtettem a mai napot. Addig várok, amíg azt hiszed, csak egy ostoba tolvaj fenyegetőzött. Mester leszek, és egy ideig majd árnyékra vetődsz. De miután tucatszor ugrottál, és én nem voltam ott, csak egyszer nem ugrasz majd, és akkor ott leszek. Nem érdekel, ha akkor meg is ölsz. Hajlandó vagyok áruba bocsátani az életemet a tiédért.

Durzo pillantása alig rezzent, amikor veszélyesen meglepettből egyszerűen veszélyessé vált. De Azoth nem látta a saját szemét fátyolozó könnyeken át. Csak Jarl üres pillantását látta maga előtt, és elképzelte, hogy Baba arcában is ezt a tekintetet látja. Elképzelte, hogyan sikítana a lány, ha Patkány érte jönne és elvinné minden este. Az első pár héten csak sikoltozna szavak nélkül, talán küzdene is – egy ideig harapna és karmolna –, aztán már nem sikítana, nem harcolna egyáltalán. Aztán már csak nyögések lennének, a hús és Patkány gyönyörének hangjai. Akárcsak Jarl.

– Ennyire üres az életed, fiú?

Az lesz, ha nemet mondasz.

– Olyan akarok lenni, mint te.

– Senki nem akar olyan lenni, mint én. – Blint hatalmas, fekete kardot húzott elő, és a penge élét Azoth torkához érintette. Abban a pillanatban Azothot nem érdekelte, ha a vérét veszi is a penge. A halál is jobb lett volna annál, hogy Baba a szeme láttára váljon semmivé.

– Szeretted bántani az embereket? – kérdezte Blint.

– Nem, uram.

– Öltél már embert?

– Nem.

– Akkor miért vesztegeted az időmet?

Mi volt a baj vele? Komolyan gondolta? Az nem lehet.

– Hallottam, hogy nem szereted. Hogy nem kell szeretni ahhoz, hogy jól csináld – mondta Azoth.

– Kitől hallottad?

– Mama K-tól. Azt mondta, hogy ez a különbség közted és a többiek között.

Blint fintorgott. Elővett egy gerezd fokhagymát egy erszényből, és bekapta. Eltette a kardját. Rágott.

– Jól van, kölyök. Meg akarsz gazdagodni? – Azoth bólintott.

– Gyors vagy. De meg tudod-e mondani, mire gondolnak a célpontjaid, és fejben tudsz-e tartani egyszerre ötven dolgot? Jó kezud van? – Bólintott. Bólintott. Bólintott.

– Akkor kártyázz – nevetett Durzo.

Azoth nem tudott nevetni. Lenézett a lábára.

– Többé nem akarok félni.

– Ja'laliel meg szokott verni?

– Ja'laliel semmiség.

– Akkor ki?

– Az Ököl. Patkány. – Miért volt ilyen nehéz kimondani a nevét?

– Meg szokott verni?

– Ha nem... ha nem csinálsz vele dolgokat. – Gyengének hangzott, és Blint nem mondott semmit, hát Azoth folytatta. – Nem fogom hagyni, hogy megüssenek. Soha többé.

Blint elnézett Azoth mellett, időt adott neki, hogy leküzdje a könnyeit. A telihold ezüstös fényben fürdette a várost.

– Milyen szép a vén szajha – mondta. – Mindennek ellenére.

Azoth követte Blint pillantását, de nem látott senkit. Ezüst köd emelkedett fel a marhaistállók trágyájából, és kigyózott a régi, törött

vízvezetékek körül. A sötétben Azoth nem látta a Fekete Sárkány céhjelvényére frissen ráfirkált Vérző Embert, de tudta, hogy ott van. A céhe folyamatosan veszített a területéből, mióta Ja'laliel megbetegedett.

– Uram? – szólta Azoth.

– Ennek a városnak nem kultúrája van, hanem utcái. Az egyik sikátorban kőfalak állnak, a másokban vályogházak, odébb meg bambuszból épültek. Alitaerai címek, callaei ruhák, a zenészek sethi hárfán játszanak és lodricari lantokon, az átkozott rizst meg Ceurából lopták. De amíg nem érinted meg, vagy nem látod közelről, néha gyönyörű.

Azoth úgy gondolta, érti. Figyelni kell, mihez nyúlsz vagy hol jársz a Telepen. Hányástócsák és más testnedvek szennyezték az utcákat, és a trágyával táplált tüzek meg a folyton forrongó faggyúmedencék zsíros gőze mindent ragacsos, kormos réteggel borított be. De Azoth nem felelt. Nem is volt biztos benne, hogy Blint hozzá beszél.

– Közel jársz, kölyök. De soha nem volt tanítványom, és te sem leszel az. – Blint elhallgatott, és lustán forgatta a kést a kezében.

– Hacsak nem teszel meg valamit, amit nem tudsz megtenni.

Azoth keblében remény éledt, hónapok óta először.

– Megteszek bármit – felelte.

– Egyedül kell csinálnod. Senki nem tudhat róla. Neked kell rájönnöd, hogyan, mikor és hol. Neked egyedül.

– Mit kell csinálnom? – kérdezte a fiú. Szinte érezte, ahogy az Éjanganalok a gyomra köré fonják ujjjaikat. Honnan tudta, mit fog mondani Blint?

Blint megfogta a döglött patkányt, és Azothhoz vágta.

– Csak ezt. Öld meg a Patkányodat, és hozz bizonyítékot. Egy hetet kapsz.

7

Solon Tofusin a Sidlin úton vezette a gebéjét, Cenaria nagy családjainak cifra, szorosan egymás mellé épített rezidenciái között. A házak legtöbbször nem volt még tízéves. A többi öregebb volt, de nemrég újították fel őket. Ennek az utcának az épületei minőségükben eltértek a cenariai építészet szokásaitól. Ezeket azok építették, akik remélték, hogy a pénzükön kultúrát vehetnek. Mind feltűnő volt, az egzotikus külsővel próbáltak versenyre kelni a szomszédokkal. Az építő fantáziájában született díszítésekkel vagy a ladeshi templomtornyok, a friaki örömházak, vagy a gondosan megtervezett alitaerai kúriák, híres ceurai nyári paloták kicsinyített másaival zsúfolták tele az utcát. Még olyan épület is volt, amelyről úgy gondolta, egy festményről ismeri, mint például egy hagymakupolás Ymmuri templomot imazászlóstól. Rabszolgakereskedők pénze, gondolta.

Nem a rabszolgaság borzasztotta el. A szigeten, ahonnan jött, megszokott volt a rabszolgatartás. De nem olyan volt, mint itt. Ezek a rezidenciák gladiátorokra és embertenyészetekre épültek. Nem esett útba, de átsétált a Telepen, hogy lássa, milyen az új otthonául szolgáló város csendes része. Az ottani nyomor obszcénná tette az itteni gazdagságot.

A férfi fáradt volt. Nem volt magas, de vaskos. Főleg a hasa, de hála az égnek, a mellkasa és a vállai még vaskosabbak voltak. A gebe jó ló volt, de nem csatakanca, és olyan gyakran kellett gyalogolnia mellette, amilyen gyakran a hátán ülhetett.

A nagy házak előtte emelkedtek, és egymástól nem annyira a méretük, hanem a falakon belüli telkek mérete különböztette meg őket. A kúriák ugyan egymás mellett épültek, de a földjeik kiterjedtek voltak. Az örök leginkább keményfa kapuknál álltak, nem tekervényes faragványok mellett. Ezeket a kapukat régen készítették, és nem dísznek, hanem a biztonság érdekében.

Az első birtok kapuját a Jadwinok pisztrángja díszítette, aranylevekkel ékesítve. A kémlelőnyíláson át pazar kertet pillantott meg, szobrokkal; néhányukat márványból faragták, mások vert arannyal voltak borítva. *Nem csoda, hogy tucatnyian őrzik.* Az őrség hivatásos katonákból állt, akik távolról sem voltak jóképűek, ami alátámasztotta a híreket a hercegnéről. Solon boldogan hagyta maga mögött a Jadwin birtokot. Csinos férfi volt olívaszín bőrével, fekete szemével. Fekete haját még nem érintette a szürkület árnyéka. Egy kielégíthetetlen hercegnével lakni egy házban, miközben a herceg gyakran utazik hosszú kiküldetésekre – nem vágyott ilyen bonyodalomra.

Nem mintha kevésnek találnám, ahová tartok. Dorian barátom, remélem, ezúttal zseniális voltál. A másik eshetőségre nem akart gondolni.

– Solon Tofusin vagyok. Gyre uraságot keresem – közölte Solon, amikor megérkezett a Gyre birtok kapujába.

– A herceget? – kérdezte az őr. Hátratólta a sisakját, és megvakarta a homlokát.

Az ürge együgyű.

– Igen, Gyre herceget – felelte lassan, és nagyobb hangsúllyal, mint az szükséges lett volna, de fáradt volt már.

– Nagy kár – mondta az ő.

Solon várt, de a férfi nem magyarázta meg. *Nem együgyű. Kretén.*

– Elment az uraság?

– Nem.

Hát erről van szó. A vörös hajból rájöhettem volna.

– Tudom, hogy ezerévnyi fosztogatás után az eszesebb ceuraiak a szárazföld belsejébe költöztek, és csak a vének maradtak a parton, és megértem, hogy amikor a sethi kalózok kirabolták a falvaitokat, minden asszonyt elhurcoltak, s ismét csak az öregek maradtak, így hát nem a te hibád, hogy egyszerre vagy hülye és ronda. De volnál kedves elmagyarázni, hogy lehetséges az, hogy Gyre uraság el is ment, meg nem is? Használhatsz rövid szavakat is.

A fickó valami perverz módon elégedettnek tűnt.

– Nincsenek jelek a bőrdön, sem karikák az orrodban, még csak nem is beszélsz úgy, mint egy hal. És túl kövér és öreg vagy egy halhoz képest. Hadd találjam ki, felajánlottak a tengernek, de a tenger istenei nem fogadtak el, miután meg partra vetett a víz, egy troll szoptatott, aki összetévesztett a saját kölykével.

– Vak volt szegény – felelte Solon, és amikor a férfi felnevetett, úgy döntött, kedveli.

– Gyre herceg távozott ma reggel. Nem jön vissza – mondta az ő.

– Nem jön vissza? Úgy érted, soha többé?

– Nincs felhatalmazásom erről beszélni. De ha nem tévedek, soha többé. A Sikoltó Szelek helyőrségének parancsnoka lett.

– De azt mondtad, Gyre uraság nem ment el – mondta Solon.

– A herceg a fiát nevezte ki helytartójának, míg ő vissza nem tér.
– Ami sohanapján lesz.
– Vág az eszed, ahhoz képest, hogy hal vagy. A fia, Logan most a herceg.

Nem jó. Ha felkötik, sem emlékszik, hogy Dorian Gyre herceget vagy Gyre uraságot mondott-e. Solon azt sem vette fontolóra, hogy a Gyre háznak talán két feje is lehet. Ha a prófécia Gyre hercegről szól, akkor máris tovább kell lovagolnia. De ha a fiáról, Solon akkor hagy fel a küldetéssel, amikor a legnagyobb szükség van rá.

– Beszélhetek Gyre urasággal?

– Tudod használni azt a vasat? – kérdezte az őr. – Ha nem, azt javaslom, rejtse el.

– Már megbocsáss...?

– Ne mondd, hogy nem szóltam. Gyere velem. – Az őr felszólt a falra egy másik strázsának, aki lejött a kapuhoz, míg a ceurai a birtokra vezette Solont. Egy istállófiú átvette a gebét, Solon pedig magánál tartotta a kardját.

Nem tehetett róla, de le volt nyűgözve. A Gyre birtok állandóságot sugárzott, egy régi família szándékos komolyságát. A falakon belül és kívül medveköröm nőtt a vörös földből, amiről Solon tudta, hogy kifejezetten ennek a növénynek a kedvéért szállították ide. A tövises növényt nem csak azért választották, hogy távol tartsák a koldusokat vagy a tolvajokat a falaktól, hanem mert az alitaerai nemességhez is régóta kapcsolódott. A ház maga hasonlóképp félelmetes volt, csupa nehéz kő és hatalmas boltív meg vastag ajtók, amelyek ellenálltak az ostromgépnek. Az egyetlen egyezség, amelyet az erő kötött a szépséggel, az a minden ajtót és minden földszinti ablakot körbefutó vérrózsa volt. A fekete kő és a vasrácsos ablakok előterében lenyűgöző volt a tökéletes, vörös árnyalatuk.

Solon nem figyelte az acélcsőrgésre, amíg az őr át nem lépett a bejáraton, és az épület hátuljához nem vezette. Itt, kilátással a Plithen túl a cenariai várra, jó néhány katona figyelte, ahogy két, gyakorlópáncélba burkolt férfi püföli egymást. A kisebb visszavonult, körözve hátrált, miközben a nagyobb férfi ütései a pajzsán puffantak. A kisebb megbotlott, ellenfele megrohmozta, és akár egy kos, leütötte a pajzsával. A férfi felemelte a kardját, de az a következő csapástól elrepült, aztán újabb ütés kongatta meg a sisakját, akár egy harangot.

Logan Gyre letépte magáról a sisakot, és felnevetett, majd talpra segítette a katonát. Solon szíve összeszorult. Ez lenne Gyre uraság? Egy gyermek egy óriás testében, a babaháj még ott az arcán. Nem lehetett több tizenégy évesnél, talán annyi sem volt. Solon el tudta képzelni, hogy Dorian milyen jól szórakozik rajta. Dorian tudta, hogy ő nem szívleli a gyerekeket.

A ceurai katona előrelépett, és halkán Gyre urasághoz szólt.

– Üdv – fordult Solonhoz az ifjú uraság. – Marcus azt mondja, kardforgató embernek mondod magad. Az vagy?

Solon a ceuraira nézett, aki visszamosolygott rá. *Marcusnak hívják?* Ebben az országban még a neveket is összekutyulták. A származás iránti tiszteletből az olyan alitaerai neveket, mint Marcus vagy Lucienne, szabadon összekeverték a lodricari nevekkal, mint Rodo vagy Daydra, ceurai nevekkal, mint Hideo vagy Shizumi, meg a normális cenariai nevekkal, mint Aleine vagy Felene. Csak olyan nevet nem adtak a gyermekeiknek, amelyek a rabszolgatartó korból maradtak fenn, és a Telepen voltak használatosak, például Sebhelyes vagy Nyúlszáj.

– Megállom a helyem, uram. De szavakat kívánok váltani veled, nem ütéseket.

Ha most elindulok, hat, talán hét nap alatt odaérek a helyőrségbe.

– Akkor beszélgetünk. Miután megverekedtünk. Marcus, adj neki egy gyakorlópáncélt! – A férfiaknak tetszett a dolog, és Solon látta, hogy úgy szeretik ezt a fiatal urat, akár a saját fiukat. És túl könnyen nevettek, és elkényeztették. Hirtelen ő lett az uraság, és a katonákat még mindig elragadta az újdonság ereje.

– Nincs szükségem rá – szólt Solon.

A kuncogás elhallgatott, és a férfiak ránéztek.

– Páncél nélkül akarsz verekedni? – kérdezte Logan.

– Egyáltalán nem akarok verekedni, de ha ez az óhajod, beleegyezem... De fakarddal nem vívok. – A többi katona huhogva fogadta a lehetőséget, hogy ez az alacsony sethi megverekszik az ő óriásukkal, páncél nélkül. Csak Marcus és még egy-két katona látszott aggódni. A vastag páncélban, amit Logan viselt, kis esélye volt, hogy komolyan megsérül, még egy éles kard ellenében is. De a veszély ott volt. Solon látta Logan szemében, hogy ezzel ő is tisztában van. Hirtelen kétségbe vonta, hogy ilyen szemtelennek kellett-e lennie valakivel, akiről semmit nem tud, valakivel, aki talán ártani akar neki. Logan újra végigmérte Solon zömök termetét.

– Uram – szólt Marcus –, talán az lenne a legjobb, ha...

– Rendben van – felelte Logan Solonnak. Felvette a sisakját, és lezárta a rostélyt. Kivonta a kardját, és így szólt: – Én kész vagyok, ha te is.

Mielőtt Logan mozdulhatott volna, Solon beledöfte az ujjait a fiú sisakrostélyába, és megragadta. Előrerántotta a fiút, és megperdítette. Logan nyekkenve csapódott a földbe. Solon kirántotta a kést a fiú övéből, és a sisakja oldalán térdelve, hogy ne mozdulhasson, Logan szeméhez tartotta.

– Feladod? – kérdezte Solon.

A fiú nehezen lélegzett.

– Feladom.

Solon eleresztette és felállt. Leporolta a nadrágját. Nem ajánlotta fel a segítségét, hogy Gyre talpra álljon.

A férfiak hallgattak. Néhányan kardot rántottak, de senki nem mozdult. Egyértelmű volt, hogy ha Solon meg akarta volna ölni Logant, már megtette volna. Kétségtelenül azon gondolkodtak, hogy a herceg mit tett volna velük, ha ilyesmi történik.

– Buta fiúcska vagy, Gyre uraság – szólt Solon. – Pojácáskodsz ezekkel a férfiakkal, akiktől talán egy napon azt kéred, hogy haljanak meg érted.

Gyre herceget mondott, Dorian biztosan Gyre herceget mondott. De ide küldött. Biztosan a helyőrségbe küldött volna egyenesen, ha a hercegre gondolt volna. A prófécia nem rólam szólt. Dorian nem tudhatta, hogy feltartanak, hogy ilyen későn érek a városba. Vagy igen?

Logan levette a sisakját, és vörös volt az arca, de nem hagyta, hogy a szégyene haragba forduljon.

– Én... ezt megérdemltem. És megérdemlek annál keményebb bánásmódot is, mint amit kaptam. Vagy még rosszabbat. Sajnálom. Rossz házigazda, aki a vendégre támad.

– Ugye tudod, hogy szándékosan hagynak nyerni?

Logan megdöbbsent. A katonákra nézett, akikkel Solon megérkezésekor verekedett, majd a csizmájára bámult. Aztán, mintha nagy akaraterőbe került volna, felpillantott Solonra.

– Tudom, hogy igazat beszélsz. Bár szégyen ezt megtudnom, köszönöm neked. – Most már az emberei szégyellték magukat. Azért hagyták győzni, mert szerették, és most szégyenbe hozták az urukat. Nem csupán fáj nekik, hanem nyomorultul érezték magukat.

Hogyan érdemelheti ki ez a fiú ezt a hűséget? Vagy a hűségük az apjának szól? Figyelte, ahogy Logan minden katonának sorban a szemébe néz, ők mind félrenéztek, és Solon már nem hitte, hogy csak az apjáról szól a dolog. A fiú hagyta hosszúra nyúlni a fájdalmas csendet.

– Hat hónap múlva – szólt az embereihez – az apám helyőrségében fogok szolgálni. Nem a kastélyban fogok ücsörögni biztonságban. Harcolni fogok, és közületek is sokan így tesznek majd. De mivel úgy tűnik, azt hiszitek, hogy a tusázás szórakozás, jól van hát. Szórakoztassátok magatokat éjfélig. Mindannyian. Holnap pedig elkezdünk gyakorolni. És mindannyiótokat ide várom hajnal előtt egy órával. Megértettétek?

– Igen, uram!

Logan Solonhoz fordult.

– Sajnálom, Tofusin úr. Az egészet. Kérlek, szólíts Logannek. Természetesen itt maradsz vacsorára, de megengeded, hogy előkészíttsek egy szobát is számodra?

– Igen – felelte Solon. – Az jó lenne.

Vüördmeister Neph Dada minden alkalommal máshol találkozott Patkánnyal. Fogadók szobáiban, hajójavító műhelyekben, a keleti part parkjaiban és a Telep zsákutcáiban. Mióta Neph rájött, hogy Patkány fél a sötétben, gondoskodott róla, hogy mindig éjszaka találkozzanak.

Ma este Neph figyelte, ahogy Patkány és a testőrei belépnek az apró, régi, túlsúfolt temetőbe. Nem volt olyan sötét, mint Neph remélte; fogadók, játéktermek, bordélyházak voltak mindössze harminc lépésnyire. Patkány nem bocsátotta el azonnal a testőreit. Ahogy a Telep többi része, a temető is alig egy lányira volt a vízszint felett. A Nyulak, ahogy a Telep őslakosait nevezték, a halottaikat az iszapba temették. Ha volt pénzük rá, szarkofágokat állítottak a föld színe fölé, de a nemtörődöm bevándorlók valamelyik felkelés után koporsókban temették ide a halottaikat, a sírok felett pedig megemelkedett a talaj, és a ládák a felszínre bukkantak. Sok közülük megrepedt, és a tartalmukat felfalták a kóbor kutyák.

Patkány és a testőrei rosszul voltak a félelemtől.

– Gyerünk – mondta a nagyoknak, nemtörődöm mozdulattal felkapva egy koponyát, amit aztán hozzávágott az egyikükhöz. Roth

gyorsan hátralépett, és a koponya, amely az öregségtől vagy valamilyen betegségtől papírvékony volt, széttört egy kövön.

– Szervusz, gyermekem – lehelte a fülébe a reszelős hang. Patkány összeresztette, Neph pedig foghíjasan rámosolygott. Hosszú, ritkás, fehér haja zsíros tincsekben lebegett a vállán. Olyan közel állt hozzá, hogy a fiú hátrált egy lépést.

– Mit akarsz, Neph? Miért vagyok itt?

– Ó, türelmetlenség és filozófia egyben. – Neph közelebb lépett. Lodricarban nőtt fel, Khalidortól keletre. A lodricariak úgy gondolták, hogy az az ember, aki távol tartja magát másoktól, hogy még a lehelete szagát sem érezni, valószínűleg rejteget valamit, ezért megbízhatatlan. A cenariai kereskedők, akik lodricariakkal üzleteltek, keservesen panaszkodtak emiatt, de amikor a pénz átadására került sor, buzgón közelebb húzódtak. De Neph nem ezért áll olyan közel. Már legalább fél évszázada nem élt Lodricarban, vagy talán még egyszer annyi ideje. Azért állt olyan közel, mert élvezte, hogy Patkány milyen kellemetlenül érzi magát. Amikor a levegőbe szagolt, nem csak azért tette, hogy megszégyenítse

– Hah! – szólt Neph, Patkány arcába lihegve a rothadó levegőt.

– Mi van? – kérdezte Patkány. Megpróbált nem hátrahőkölni.

– Nem mondtam még le rólad, te nagy, ostoba fiú. Néha sikerül tanulnod is valamit. De nem ezért vagyok itt. Te sem ezért vagy itt. Ideje megmozdulni. Az ellenségeid már csatasorba álltak, de egyelőre nem szervezkednek ellened.

– Honnan tudod?

– Többet tudok, mint gondolnád, Dagadt Patkány – nevetett fel Neph ismét. Nyálcseppek terítették be Patkány arcát. Neph tudta, hogy majdnem megütötte. Patkány okkal lett a céh Ökle. De természetesen nem ütötte meg a vénembert. Az öreg gyengének tűnt,

de egy Vürdmeisternek más önvédelmi eszközei is voltak, mint az ökle.

– Tudod, hány fiút nemzett az apád? – kérdezte Neph.

Patkány körülnézett a temetőben, mintha Neph nem ellenőrizte volna a környéket, hogy nem hallgatózik-e valaki. A fiú reménytelenül ostoba volt. Ostoba, de képes a ravaszkodásra, és kegyetlen. Ezen kívül Nephnek nem volt sok választása. Amikor Cenariába jött, négy fiúról gondoskodott. A legígéretesebbjük valami romlott húst evett az első évben, és meghalt, mielőtt Neph egyáltalán rájött volna, hogy beteg. Ezen a héten a másodikat is megölték egy céhek közötti területvitában. Nephnek kettő maradt.

– Őszentsége százharminc fiút nemzett a legutóbbi számításaim szerint. Legtöbbjüknek nem volt Talentuma, ezért eltávolították őket. Negyvenhárom magjának egyike vagy. Ezt már mondtam. Amit nem mondtam el, az az, hogy mindannyiótoknak feladata van, egy próba, amelyben bebizonyíthatod, hogy hasznára válsz atyádnak. Ha sikerül, egy napon majd te magad is Istenkirály lehetsz. Kitalárod, mi a feladatod?

Patkány gombszemében pazar pompa látomása csillant.

Neph megpofozta.

– A feladatod, fiú.

Patkány megdörzsölte az arcát. Reszketett a dühtől.

– Shingává válni – mondta halkán.

Nos, a fiú magasabbra célzott, mint Neph gondolta volna. Jó.

– Őszentsége kijelentette, hogy Cenaria el fog bukni, ahogy a délvidék is. A Sa'kagé az egyetlen valódi hatalom Cenariában, így, igen, Shinga leszel. Aztán átnyújtod atyádnak Cenariát, és benne mindent. Vagy, ami valószínűbb, elbuksz, meghalsz, és majd a bátyáid teljesítik atyád akaratát.

– Vannak mások is a városban? – kérdezte Patkány.

– Atyád egy isten, de az eszközei emberiek, és ennél fogva hibázhat. Öszentsége ennek megfelelően tervez. Nos, én kis bukásra ítélt trónörökösöm, mi a nagyszerű terved, hogy elintézd Azothot?

Patkány szemében ismét felragyogott a harag, de uralkodott magán.

– Meg fogom ölni Azothot – felelte Patkány. – Kivéreztetem, mint egy...

– Amit nem tehetsz meg, az, hogy megöljöd. Ha megteszed, elfelejtik, valaki más lép a helyébe. Megtörtén kell tovább élnie, hogy az egész világ lássa.

– Megverem mindenki szeme láttára. Eltöröm mindkét kezét, és...

– És mi lesz, ha a *gyíkjai* a védelmére kelnek?

– Azok, azok nem fognak. Ahhoz túlságosan félnek.

– Nem úgy, mint más fiúk, akiket ismerek – mondta Neph.

– Azoth nem hülye. Tudta, mit jelent, amikor azok a nagyok mellé álltak. Talán végig így tervezte. Az első, amire számít, az, hogy megremülsz, és meg akarod verni. Tehát lesz egy terve erre az esetre is.

Neph figyelte, ahogy Patkány rádöbben: gyakorlatilag elveszítetheti a céh irányítását. Ha nem a céhet, akkor az életét veszíti el.

– De neked van egy terved – szölt Patkány. – Valami, amivel elpusztíthatom, nem igaz?

– És talán még meg is osztom veled.

Közeledett. Azoth érezte. A padlón feküdt a gyíkokkal, a céhével körülveve. *Az övéivel.* Tizenöt kicsi és öt nagy. A Fekete Sárkány kisebbjeinek fele és a nagyobb fiúk negyede az övé volt. Békésen

aludtak körülötte, valószínűleg még Borz is, akinek csak színlelnie kellett volna az alvást.

Azoth négy napja nem aludt. Aznap éjjel, amikor hazatért a Blinttel történt beszélgetés után, és azóta minden éjszaka, ébren feködött, izgatottságtól lázasan tervezgette a Patkány nélküli életét. És az első nappali fénnel a tervei elolvadtak a ködben. Viccből gyíkoknak nevezte a mellette állókat – sárkányok nyilván nem lehettek –, de a kölykök büszkén viselték a nevet, süketek voltak a címben csengő reménytelenségre.

Napközben intézkedett, parancsokat osztott, szánalmas gyíkjaikat sereggé formálta, mindent megtett, hogy az agya ne Patkány megölésén járjon. Meddig vár vajon Patkány? Eljött a tisztogatás ideje. Mindenki várta, hogy mit tesz Patkány. Még mindig biztos volt benne mindenki, hogy csinálni fog valamit. Ha nem cselekszik, mégpedig hamarosan, az emberei kételkedni kezdenek majd benne, és egy szempillantás alatt elveszíti a céhet.

Azoth három kicsinek, akikben megbízott, megparancsolta, hogy állandóan vigyázzanak Babára. Aztán kételkedni kezdett magában. Nem helyesen használta a hatalmát. A kicsikre szükség lett volna, hogy információt hozzanak: hallgassák ki a többiek beszélgetéseit, keressék meg a többi céhet, hogy megtudják, szeretné-e valamelyik, hogy a gyíkok csatlakozzanak hozzájuk. Amúgy is, mit tehetett volna három kicsi Patkány embereivel szemben? Nyolc, tíz, tizenegy éves kölykök nem állíthatták meg Patkány tizenöt, tizenhat éves társait. Végül két nagyot, akik elsőnek álltak mellé, megkért, hogy figyeljenek a lányra, és maga mellett tartotta Babát a nap minden órájában.

Azért elbóbiskolt. Az álomtalan éjszakák a fejére nőttek. Az agya merő zűrzavar volt. Csak idő kérdése volt, hogy elkövessen egy

ostoba hibát. És ez az egész azért, mert nem volt bátorsága megölni Patkányt.

Ma éjjel megtehetné. Könnyű lenne, tényleg. Patkány éjjél előtt elment két naggyal, de amikor visszaérnek, azonnal el fog aludni. A rohadéknak nem volt gondja az alvással. Azothnál ott volt a lopott bökö. Volt rendes kése is, amelyet az egyik nagy lopott. Csak oda kellett volna sétálnia Patkányhoz, és belemártani. Bárhová a hátsóban. Ha Patkány sárkányai elég hűségesek is voltak, hogy elvigyék egy gyógyítóhoz, biztosan elvették volna minden pénzét. Milyen gyógyító segít ingyen egy tolvajnak? Azothnak csak annyit kellett tennie, hogy vár öt percet, miután Patkány visszaér, aztán kimegy vizelni. Visszafelé pedig megöli.

Baba csakis így lehetett biztonságban.

Azoth tudta, mit jelent, ha Veszejtő lesz belőle. Minden megváltozik. A varázstudó gyilkosok olyanok voltak, akár a kés a sötétben. Azoth meg fog tanulni verekedni, ölni. Nem csak azt tudja majd, hogyan kell, de meg is fogja tenni. Blint elvárja, hogy öljön. Ez ugyanúgy idegesítette, ahogy Baba pillantása, ami igazából nem számított, amíg a szemébe nem nézett a kislánynak. De nem gondolkodott sokat a gyilkosság természetén. Belekapaszkodott a céhet kinevető Durzo Blint képébe, a Patkányon és az ő kis hadseregén nevető Durzo Blintbe. A rettenthetetlen Durzo Blint. Durzo Blint, akivé Azoth válhat.

Blint majd elviszi. Azoth nem vezetheti a Fekete Sárkányt. Még a gyilkokat sem vezetheti. De nem is akarta. Nem akarta, hogy a kicsik apjukként tekintsenek rá, hogy a nagyok, akik fölé tornyosultak, úgy nézzenek rá, hogy tudják, mit tett, mintha ő gondoskodhatna mindannyiuk biztonságáról. Ez az egész csalás volt. Ő volt a csaló. Felültették, és észre sem vette.

A bejárati ajtó mással összetéveszthetetlen hang kíséretében félrecsúszott, és bejelentette Patkány érkezését. Azoth annyira rémült volt, hogy ha nem mondta volna Borznak, hogy maradjon ébren, elpityeredett volna. Nem sírhatott a nagyok előtt. Biztos volt benne, hogy Patkány odajön hozzá, a nagyok felemelik, és elviszik valami iszonyú büntetésre, amihez képes Jarl helyzete egész könnyű. De Patkány – a papírforma szerint – helyet csinált magának a háremében, lefeküdt, és másodpercek alatt el is aludt.

Egy Veszejtő nem sír. Azoth próbálta lelassítani a lélegzését, és hallgatózott, hogy Patkány testőrei is elaludtak-e.

Egy Veszejtő nem fél. Ő a gyilkos. Mások félnek tőle. Mindenki fél tőlük a Sa'kagében.

Ha itt fekszem, és megpróbálok visszaaludni, talán úgy fekszem itt még egy éjszakát, vagy egy hetet is, hogy nem történik semmi, de Patkány el fog kapni. Mindent elpusztít. Azoth látta Patkány szemében. Elhitte, hogy el fogja pusztítani, és nem gondolta, hogy egy hézig vár, mielőtt megteszi. *Vagy én ölöm meg előbb.* A fejében Azoth hősként látta magát, mintha egy bárd énekéből lépett volna elő: visszaadja Jarl pénzét, Ja'lalielnek is ad eleget, hogy kivásárolhassa magát, mindenki imádni fogja, amiért megölte Patkányt, Baba pedig életében először megszólal, és elismerő csillogással a szemében elmondja, milyen bátor is ő.

Ez ostobaság volt, és az ostobaságot nem engedhette meg magának.

Vizelnie kellett. Azoth dühösen felkelt, és kiment a hátsó ajtón. Patkány testőrei meg sem rezzentek álmukban, amikor elment mellettük.

Az éjszaka levegője hideg volt és áporodott. Azoth az összegyűjtött pénze nagy részét arra költötte, hogy etesse a gyíkokat. Ma halat

vett. A folyton éhes kicsik hozzájutottak a belsőségekhez, megették, és megbetegedtek. Ívesen vizelt a sikátorban, és azon gondolkodott, hogy erre valakinek oda kéne figyelnie. Egy újabb dolog, amire nem ügyelt eléggé.

Csosszanást hallott odabentről. Megfordult, és felkötötte a nadrágját. A sötétbe kémlelt, de nem látott semmit. Vesztésre állt, hangokra ugrott, miközben hatvan tolvaj aludt odabent egymáshoz préselődve, üres gyomorral sóhajtozva és forgolódva.

Hirtelen elmosolyodott, és megérintette a bököjét. Lehetett száznyi dolog, amit nem tudott és ezernyi más, amit nem irányíthatott, de azt tudta, hogy mit kell tennie.

Patkánynak pusztulnia kellett; ilyen egyszerű volt. Hogy mi történik Azothtal, miután megteszi, az nem is számított. Akár megköszönik neki, akár megölik, ki kellett csinálnia Patkányt. Meg kellett ölnie, mielőtt megkaparintja Babát. Meg kellett ölnie azonnal.

Ezzel eldöntötte. A csuklójára simította a bökö, és belépett. Patkány biztos a háreme közé ékelődve alszik. Csak két lépéssel távolabb Azoth útvonaltól. Majd úgy tesz, mintha megbotlana, ha esetleg a nagyok figyelnék, aztán Patkány hasába mártja a bökö. Addig fogja döfködni, amíg Patkány él, vagy ő meg nem hal.

Azoth négy lépésre járt a támadástól, amikor a pillantása a saját alvóhelyére esett.

Borz a hátán feküdt a sötétben, a nyakán vékony, sötét vonal húzódott, feketén a fehér bőrön. A szeme nyitva volt, de nem mozgott.

Baba helye üres volt. Eltűnt, ahogy Patkány is.

Durzo Blint számára az orgyilkosság művészet,
és ő a város legelismerőbb művésze.

Azoth számára kétes a túlélés. Valami olyasmi,
amit senki sem garantál. Utcagyerekként nő fel
a nyomornegyedben, és megtanulja gyorsan felmérni
az embereket. Ahogy megtanul vállalni
bizonyos kockázatokat is. Olyan kockázatokat,
mint Durzo Blint tanítványának állni.

De hogy felfogadja őt, Azothnak hátat kell fordítania régi
életének, és elfogadnia új személyiségét és nevét.
Nem Azoth többé. Kylar Sternként meg kell tanulnia
az orgyilkosok világának veszélyes politikáját
és a különös varázslatokat – és kifejleszti
a halálhoz való érzékét.

*„Lenyűgözött elejétől a végéig. Felejthetetlen szereplők,
egy összeesküvés, amely folytonos találgatásra készített,
folyamatos akció, és olyan mély mesemondás,
amely miatt imádni tudom egy szerző munkáját.”*

TERRY BROOKS, New York Times bestseller író

Felnőtteknek ajánljuk!

4 499 Ft

ISBN 978 963 245 375 0

9 789632 453750

Sötét örvény

csak úszóknak

l e n y ű g ö z